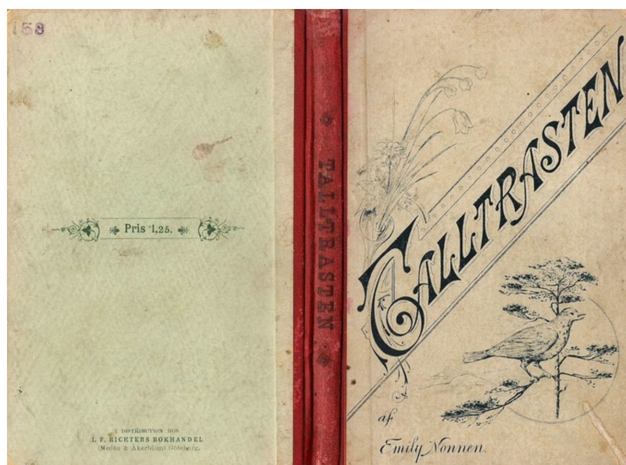

Valda Berättelser

ur

Tidskriften Talltrasten

----

utgifven för Barn och Ungdom år 1866

af

EMILY NONNEN.

*

I DISTRIBUTION HOS

J. F. RICHTERS BOKHANDEL

(Medén och Åkerblom) Göteborg.

Joh. Lundéns boktryckeri, Göteborg 1895.

Förord till den elektroniska utgåvan

Dessa berättelser ur *Tidskriften Talltrasten* från 1866 har 1895 utgivits av **Emily Nonnen** (1812-1905) och digitaliserats från original på flatskanner såsom 300 dpi jpg-bilder i färg i maj 2013 av Ralph E.

 Talltrasten har Ralph E laddat upp på Internet Archive, där den kan läsas såsom en uppslagen bok i färg.

Talltrastens Sång.

———

Det klingar från furans gröna topp, Ett vänligt budskap af fröjd och hopp; Talltrasten hörs åter sjunga: – »Jag helsar er alla ett godt nytt år; Den helsning, hoppas jag ingen försmår Bland er, mina vänner unga.

———

Ej menskligt öga att läsa förmår De runor, som tecknas af kommande år; De skylas af framtidens dimma; Men barndomens tro och barndomens hopp De bygga lysande regnbågar opp, Som klart uppå molnen glimma.

———

Här sitter jag trygg på min gröna höjd Och önskar er alla välgång och fröjd, Undr året, som gryr öfver jorden. Gud signe oss alla med faderlig hand, Bevare båd’ konung och fädernesland, Och alla små barn här i Norden.»

Sålunda har talltrasten sjungit för sina vänner, ty sång är hans naturliga språk. Men ibland kallas han också för *Taltrast*, ty det är icke utan, att han kan tala litet, och derför vill han nu säga eder några ord på helt enkel prosa.

Från sin högt uppsatta ställning ofvan på furans topp, får han naturligtvis se en hel del; derom tänker han nu att berätta ett och annat för eder, så godt som en sådan liten fågel förmår att göra det.

Dessutom står han också i förbindelse med den öfriga verlden, så att han allt emellanåt får veta, hvad som sker på andra ställen. Svalan, till exempel, hans goda vän, som flyger vidt och bredt öfver jorden, och aldrig behöfver tillbringa någon vinter i norden, kommer alltid tillbaka om våren med en hel mängd berättelserom annat folk och andra seder, hvar om hon qvittrar för talltrasten, allt under sin outtröttliga dans öfver vattenytan.

Storken också, som från sitt höga bo på taket ser in i mången skorsten, har mycket att berätta om hvad som händer inomhus; så vidunderliga händelser han ibland har att omtala! Om man icke visste att de vore sanna, skulle man aldrig tro på dem.

Och så kommer Ugglan, när hon är så mätt, att hon icke bryr sig om att äta småfåglar, och förtäljer gerna för talltrasten om verldens stora händelser, som hon har fått spaning om, ty hon är vishetens fågel, och så ser hon också bra i mörkret, hvilket kan vara till stor nytta ibland.

Fjärilar ha också mycket att berätta om blommorna, och till och med lysmasken, som går omkring med sin lilla lykta om natten, har kastat ljus öfver flera saker, hvarom talltrasten annars icke haft något begrepp.

Det är alltså om allahanda företeelser i naturhistorien, biografien, m. m. som han ämnar tala med sina unga vänner; genom berättelser och anteckningar om stora och goda verk, som blifvit företagna här på jorden, skallhan söka att väcka deras håg för det ädla och sanna, alltid med blicken riktad på det *ena som är nödtorftigt*, och hvarförutan allt annat är af ringa värde.

Om den hand, som han är tvungen att begagna sig utaf, för att tolka sin mening, är svag och icke alltid förmår återgifva hans tankar, såsom han gerna ville, så fån I, unga vänner, ursäkta det för den goda viljans skull:

Och nu sänder talltrasten eder alla en hjertlig helsning, och önskar eder *En glad Jul!*

Solvisaren.

(Fabel.)

Framför flygelbyggnaden på en gammal herregård stod en solvisare. Den hade troligtvis stått der i många år, och var af den enklaste beskaffenhet. I midten höjde sig visaren, en lång pinne, som en gång varit förgylld, men nu

såg svart och rostig ut. Skifvan var hvitmålad, och indelad i tolf strålar, och rundtomkring sutto de tolf siffrorna, stora och tydliga, fastän några börjat att bli litet mosslupna.

Skifvan satt på en gammal, något förfallen stenpelare, kring livilken den hvita convolvulus-plantan lindade sina fina rankor, och mången blå klockblomma framlyste genom den klara grönskan, och kring foten växte en mängd reseda och välluktande ärtblommor, qvarlefvor afen forntida, blomsterparterr, livilka spridde sin ljufvå doft deromkring. Och norr om solvisaren stodo några granar, hvarpå Talltrasten brukade sitta och sjunga om sommaren, och som han har mycket skarpa öron, hörde han allt hvad som föregick der nere, hvarom han nu ämnar berätta er något.

Gårdens folk. som hade sin väg der förbi, brukade ofta titta på solvisaren, för att se hvad klockan var, och sjelfva prosten hade ett par gånger ställt sitt ur derefter. Häröfver blef den lilla pinnen, som föreställde visaren, icke litet stolt.

»Det är ändå roligt», sade han, »att ha en sa högtuppsatt och vigtig ställning i samhället! Tänk, så många meuniskor, som redan sett på mig i dag, och rättat alla sina sysselsättningar efter hvad jag säger; det gör riktigt godt att veta sig vara så nyttig och ansedd i verlden.»

Detta hörde siffrorna, och rätt som det var, började de alla lolf att gapskratta! Det lät bra besynnerligt, kunnen 1 tro.

»Kära min lilla pinne», utbrast N:o 1, »tror du att du kunde vara till minsta nvtta i verlden om icke vi funnos till.»

»Tror du, att någon skulle se på dig, omicke din skugga föll på en utaf oss?» utropade N:o °2, och så gick det kretsen om, tills den stackars visaren hlef nästan häpen, ty tolf emot en är ändå väl mycket hland civiliseradt folk. Men han lät ändå icke förbluffa sig, utan stod så rak och stel som en pinne plär göra, och tänkte: »Låt den der pöbeln skrika; jag, som har varit förgylld, och som har en sådan förnäm hållning och en så lång skugga, måste ändå bäst känna till mitt eget värde, och säkert är att utan mig kunde ingen veta hvad tiden lider, de må nu prata hur som helst.»

Just då gick en hop slätterkarlar med sina liar på axeln, öfver gården; en utaf dem gick fram till solvisaren för att se hvad klockan var: pinnens smala skugga visade i det ö gon blick el. på N:o 12. »Hon är tolf!» utropade bonden, »det är middag; jag skall ringa i klockan; hvad rasten skall smaka godt i dag, sedan vi arbetat hela morgonen i en sådan brännande solhetta!»

Och den muntra skaran gick förbi, sjungande och skrattande, men då började N:o 12 ånvo: »Säg nu, hvilken nytta visaren gjort, om jag icke varit här för att säga att det var middag.»

Visaren ville svara något skarpt, men dålät en annan röst sig höra; det var en mycket klar och melodisk röst, det var solstrålens.

»Käre vänner», sade den, »hvad hjelper det att gräla och kifvas om den saken ; Hvad skulle visaren och siffrorna tjena till, om icke jag funnes? Om icke solens ljus faller på er, och visar tidens gång, så kun nen I stå der i alla tider, och ingen skall bry sig om er: skryten alltså icke öfver lånade förtjenster.»

Solstrålen .hade knappast slutat, förrän ett liånskratt hördes högt uppe i luften. Det kom ifrån ett stort mörkt moln, som ilade fram med vinden, och snart skylde solens ljus.

»Se nu, min käre solstråle, utropade det med en röst, som liknade haglets smattrande, »hvem är det nu som har rättighet att skryta? Om jag blott drager min gråa kappa öfver himlen, så är det förbi med din makt: då kan hvar-ken du. eller visaren eller siffrorna uträtta någonting. Det är således jag, som är er öfver-man. allesamman!»

Vid dessa ord kände Talltrasten sig riktigt confus i sitt lilla hufvud. »Hvem i all verl-den kan ha rätt?» tänkte han. »Det är ändå en besynnerlig verld deri vi lefva. Detta här går verkligen öfver mitt förstånd; skulle det i san-ning vara så, att molnet, som bara består utaf ångor, uppsupna frän jorden, är den rådande makten? Det vore ändå ledsamt, ly solen är ju så herrlig!»

I detsamma kom en gammal man förbi: han hade ett långt, hvitt skägg, och bar också en lie på ryggen, som de andra slätterkarlarne, * men för honom fanns det aldrig någon rast. Denne gubbe, som först kom långsamt lunkandes, men gick med allt raskare steg när han närmade sig, var Tiden.

»Dåraktiga ting», sade han, i det han gick fram till solvisaren. »Veten I icke, att hvar och en skall hjelpa till, om det hela skall gå bra? Siffran och visaren äro mycket små ting vid sidan af den stora solen, men härvidlag kan den ena ingenting uträtta utan den andra. De få alla tre verka tillsammans, om det skall bli något utaf, som duger. Det är alltså icke värdt ätt någon skryter, eller att någon drar sig tillbaka: hvärken den förnäma visaren, eller de simpla siffrorna kunna undvara hvarandra; båda två bero af solen, och när det är fråga om en solvisare, beror också solen af dem. »Men molnet», fortfor gubben, och såg något föraktligt uppåt, »molnet skall icke håna solen, och troatt det kan utsläcka dess ljus. Det kan vara en liten tid, men det mörka skall förgå, det goda står qvar. Solen skall i alla fall lefva så länge Bom jag: hur länge det blir, vet jag icke, men det är besynnerligt, att såsom jag får arbeta och sträfva, utan all hvila, så känner jag mig ändå alls icke utsliten. Men se, molnet har redan gått förbi, solen lyser så klart på visaren och siffrorna, och nu, när de alla verka tillsammans med förenade krafter, kunnen I se hvad tiden lider. Och måtten I alla begagna tiden, så att ingen må stå med skam när räkenskapens dag kommer.»

Härpå skyndade den hvitskäggige gubben bort med sin lie, men Talltrasten såg hur han på vägen slog af hufvudet på en eller annan blomma. Darrande kröp den lilla fågeln in i sitt bo, men sedan den stunden hörde han aldrig något gräl från solvisarens sida, utan hvar och en utaf delarne erkände hvad den hade de andra att tacka för, och det var ändå i främsta rummet Tiden, som de alla tjenade. Och Tiden — han vet att han har en högre Herre, i hvilkens hand han står.

Målaren och Mulatten.

(Efter en Spansk berättelse.)

Solen hade nyss gått upp, men det var ännu tyst och stilla i staden Sevilla,En rik och ansenlig stad vid floden Quadalquivir i Andalusien, en spansk provins. Den är stapelort för provinsens ull och lin och har stora siden- och tobaksfabriker. Der finnes universitet och en berömd domkyrka. då flera ynglingar, hvaraf den yngste kunde vara omkring femton, och den äldste tjugo år gammal, möttes en solklar dag i Juni månad, år 1558, i porten till ett ståtligt hus vid den öppna platsen nära Franciskanerklostret.

Sedan de helsat på hvarandra bultade en af dem på dörren, som öppnades af en gammal neger.»God morgon, Gomez», ropade alla; »är mästaren redan uppe?»

»Nej, icke ännu, mina herrar», svarade negern i långsamma och skorrande ordalag.

»Nå, än hans son då?»

»Senor Gasparcl röker sin cigarr i trädgården med Senor Menclez Ozorio», sade negern ännu långsammare.

»Det var rysligt hvad ni drar på orden, Gomez», sade Baba. »Man skulle tro att ni sofver ännu.»

»Nå, nå, Senor Baba, jag är icke säker att jag är riktigt vaken heller.»

»En sådan lathund!» ropade flera utal yng-lingarne, rusande in i atelieren, der hvar och en började sätta upp sitt staffli.

»Lathund!» upprepade negern, i det; lian följde dem. »Jag vet icke livad det är att vara lat, mina herrar; men ett vet jag, att om jag varit herre i stället för slaf, hade jag icke gjort annat än sofvit hela dagen, det är så roligt!»

»Bevara mig väl, men detta var besynnerligt!» utropade Suarez, sedan han öppnat sin färglåda och tagit fram paletten, »hvilken ibland eder, mina herrar, stannade längst i atelieren i går?»»Jag tror att du sofver, såväl som

Gomez», svarade Antolinez, »att du icke minns, det vi alla gingo bort pä samma gång.»

»Gomez, har någon varit i alelieren sedan vi lemnat den?» frågade Tobar, i det han såg på sitt staffli.

»Ack, har Zombi*) varit framme igen?» sade Gomez. . i största förskräckelse.

»Zombi! Zombi!» utropade Suares, förargad, »0111 jag kunde få fatt i er Zombi» skulle lian minsann få så mycket stryk, tills han sade mig sitt verkliga namn. Det är ett fult spratt, som någon har spelat mig, ty jag är mera mån 0111 att rengöra min palett än någon af de andre, Nu äro mina penslar så smutsiga, som om jag just nyss begagnat dem.»

»Se bara, här är också ett liufvud i hörnet på min duk!» sade Suarez, stannande framför sitt staffli.

»Det är ett porträtt af fader Istenby, lifs-lefvande!» utropade Cordova.

»Alldeles precist! Jag har aldrig sett något mera likt», hördes från alla sidor.

»Ocli se på min duk», sade Dacosta. »Jag

’) En sorts troll, för livilket folket i Spanien är mycket rädd.

2

.......—har fått ett barnahufvud. som alls icke är illa gjort. Ha’n I sett på maken! Vi få göra slut på dethär; skämtet börjar att bli utnött.»

»Zombi har varit framme igen!» mumlade Goniez.

»Nåväl, om det är Gomez’ Zombi, som frambringar alla de liufvuden, som vi finna livarje morgon på våra dukar», sade Villavieemio, »sa borde han, oj i i han ändå skall vara ined om det. vara så beskedlig och måla jungfru Marias hufvud på min l.afla, som föreställer Frälsarens nedtagande från korset. Jag kan alls icke få hennes uttryck, sådant., som jag tycker att Kristi moders borde vara. Under de sista åtta dagarne har jag icke gjort annat än utstrukit livarje afton allt som jag målat om dagen.»

Under det att lian talade, gick Villavieemio helt vårdslöst fram till sitt staffli. Då gaf han plötsligen till ett skri, och stod orörlig framför sin tafla.

»Se på Villavieemio!» utropadeBaba; »han står ju der som en staty!»

Men när den unge konstnären förbi ef mållös, stego de upp och gin go fram till honom, stirrande i stum förvåning.

Midi. på talla 11, vid korsets fot, der denunge sp anioren aftonen förut utstrukit jungfru Marias hufvud, syntes nu ett annat. Det var blott en skizz, men uttrycket var så ljuft, 'så förtjusande, konturerna voro så rena, och atl-sigtsfärgen så mjuk och klar, att alla de'öfriga iigurerna pä tatlan sågo matta och simpla ut, jemförda med denna.

»Hvad det är vackert!» utropade alla ynglingarne med förtjusning.

»Jag vet i sanning icke hvem som kunnat måla detta hufvud», sade Suarez, »öm icke det varit Gaspard?»

»Hvem talar om Gaspard!» utropade med munter röst en sextonårig yngling, som just dä inträdde i atelieren, åtföljd af en medelålders man, som lärjungarne helsade under namn af Menclez Ozorio.

»Hvad du ändå är en obegriplig memiiska, Gaspard», sade Baba. »Din far klagar alltid öfver att du tycker bättre om att läsa än alt måla, men nu ser det ut som om du vände upp och ned på sakernas naturliga gäng, så att du målar om natten, under det att du läser om dagen.»

»Hvem beskyller mig för att måla om natten?» frågade Gaspard, skrattande.»Jo, se häb>, utropades på samma gång af allä eleverna, åtminstone alla, som på sin duk funnit en ny uppsättning af hufvud, armar eller ben.

Mendez såg på tatlan, och sade allvarligt:

— »Nej, mine herrar, jag kan försäkra er att detta icke är G aspards verk.»

»Af hvilket skäl påstår ni detta, Senor Ozorio?» sade Clievés.

»Enär jag icke tror honom vara i stånd...»

»Att spela ett spratt?» inföll Tobar.

»Att måla så bra», fortfor Ozorio.

Härpå utbrusto alla lärjungarne i ett hög-Ijudt skratt.

»Då har ni gjort det, senor Ozorio», sade de.

»Nå», sade Ozorio, »jag skulle visst icke ha skämts för det, men det är icke mitt verk. Jag är icke i den åldern, att jag skulle vilja sitta uppe hela natten, endast för att spela er ett spratt.»

»Hvem har då gjort det?»

»Zombi», mumlade gamle Gomez åter.

»Vi få skynda oss till vårt arbete, mina herrar», sade Gaspard, blickande upp emot taket. »Jag hör att min far haller på attstiga upp. Han är snart klädd. Jag för min del ämnar ta till flykten, innan han kommer ner.»

»Hvart skall du hän?»

»Jag skall för Senor Ozorio läsa några versar, som jag har skrifvit.»

»Jag är född att vara ett offer för både far och son», sade Ozorio, skrattande. »När jag var ung, brukade Murillo nypa eller kittla mig, för att få mig till att skrika eller skratta, så att jag kunde stå modell för honom; och nu, sedan jag blifvit gammal, skall sonen pina mig med sina versar, sa jag icke får någon ro ifrån morgon till qväll. Matte jag blott slippa ifrån barnbarnen; de skola väl tvinga mig att höra på deras musik: och jag är visst ingen musiker. Farväl, mina unga vänner.»

»Sebastian! Sebastian! Sebastian!»

Yid detta rop, som upprepades af eleverna hundra gånger i alla möjliga toner, kom en stackars liten mulattpojke inrusande i atelieren.

»Här är jag. mina herrar», sade han darrande.

»Sebastian, jag skall ha en ny duk uppspänd», sade en. »Sebastian, någon olja», ropade en annan: »Sebastian, min palett», »Se-bastian, rif litet gul färg åt mig»: »och något cinnober åt mig»; sade en annan; »litet gulocker åt mig», ropade den sjette. »Kom Sebastian. fort, fort!»

Under sina fåfänga försök att lyda alla dessa stridiga och oförenbara befallningar, sprang den arme mulattgossen ifrän. den ene till den andre,, under det att alla grälade på honom, emedan han omöjligt kunde tjena alla pä en gång.

»Na, hvad år pä fftrde, mina herrar? Man skulle tro att hela atelieren stode i brand!»

Vid dessa ord. som uttalades med en skarp och sträng röst, lystnad«' alla, under del att liyar och en af eleverna bugade sig för1 den nyss ankomne.

Denne var en man af omkring fyrtio är, med ett ädelt, men något stolt utseende, och ytterst sirligt klädd.

»Se här, Senor Murillo», sade Villavice-mio, visande sin tatla.

»Bra, utmärkt bra, Villavicemio», sade Murillo. »Ni har gjort betydliga framsteg.»

»Men det är icke jag, som har målat detta, mästare», sade den unge mannen sorgset.

»Det var värre, det; hvem har da målatdethär?» frågade Murillo; »na, sa tala da: hvem ¡'¡r det?», tilläde han otåligt; »ty det är ypperligt; - en sådan friskhet, sådana färgblandningar, en sudan lätt pensel! Jag säger det helt öppet, att den som målat detta inadonnahufvud, kan engang bli mästare för oss allesammans! Nä, intel ord - alla tysta är det ingen, som erkänner det för sitt? Jag kan blott säga, att jag skulle 'gema erkänna det, om det vore mitt,

ja, och jag skulle vara rätt glad, om jag gjort det. Är del ni, Baba?»

»Nej, Senor.»

»Är det ert verk, Suarez?»

»Ack' nej, tyvärr!»

»Kunde del möjligtvis vara Gaspards?»

»Han nekar till det, Senor Murillo», sade Cheves.

»Om han det gör, fa vi väl tro honom», svarade Murillo. »Hvem kan det da vara? Detta inadonnahufvud har icke kommit af sig sjelf och satt sig inidt på Villavicemios duk.»

»I sanningj Senor Murillo», sade Gordova, den yngste bland lärjungarne, »om vi fa tro Gomez, och lille Sebastian här. . .»

»Nå, hvad då!» »Da är det Zoinbi,som . . .» här afbröts Gö.rdova af eu högljudd skrattsalfva frän hela sällskapet.

»Nä, nå», fortfor- han ifrigt, »1 kunnen skratta ät mig, sa mycket I viljen, men I masten ända tillstå, att sedan någon tid hafva ganska besynnerliga ting tilldragit sig här Siidant som icke händer hvar dag.»

»Mycket sannt, ty det händer om natten», svarade Villavicemio.

»Hvad är det, som händer hvar natt?» fragade Murillo, utan att vända blicken ifrån jungfru Marias hufvud, li vil ket framkommit liksom af ett underverk.

Cordova började att förklara saken sålunda: — »Enligt eder befallning, Senor, lem-nar ingen af oss atelierevi, förrän vi ställt allting i ordning, rengjort v A ra. paletter, .tvättat och torkat våra penslar, satt bort vara stafflier, och vändt vara taflor mot väggen. Nåväl, Senor Murillo, för en månad sedan — ja minst en månad, om icke mer — under den senaste månaden, säger jag, när vi komma hit in om morgnarne, finner den ene sin palett full af färg; den andre finner sina penslar smutsiga och här och der pä duken se vi en arm färdigmälad. som blo-U, varit anlagd, ellerett troll, med liorn på hufvudet, grinar i hörnet på den enes tafla; en annan finner ett äiiglahufvud pa sin: ibland är det en gubbe, eller profilen pa en ung tlicka. eller en karrika -tyr af någon, som varit här inne dagen förut. Med ett ord, Senor Murillo, jag skulle aldrig sluta, om jag berättade alla de öfvernaturliga saker, som hända hvarje natt i er atelier.»

»Brukar Gaspard gä i sömnen'?» frägade Villavicemio.

»Nej, inen om han gjorde del, är del icke troligt att han skulle arbeta bättre oni natten med slutna, än om dagen med öppna ögon. Néj, mina unga vänner, den som målat detta hufvud, är icke blott en efterhärma re, eller en lärjunge. Visst är det felaktigt, det är ofull-ändadt, men snillets heliga flamma syns i hvarje penseldrag. Det blir emellertid icke svart att upptäcka, hvem soni varit här. Sebastian!»

»Om ni tror att Sebastian kan upplysa derom», sade Villavieemio, »sä far jag säga att han icke vet mer än vi, — men nej, det är sannt, han påstår fullt och fast att det är Zombi, som varit framme.»

»Det skola vi snart se. Sebastian!»»Här ¿ir jag, herre»,, svarade den lille mula tten, som genast sprang train.

»Har jag icke beta 111 dig att ligga här hvarje natt?»

»Jo, herre.»

»Och gör du det?»

»Ja, herre.»

»Säg mig da. hvem det är, soin kommer i atelieren om natten, eller om morgonen, innan lärjungarne anlända. Hvem är det? Svara!»

»Ingen, herre», svarade den lille mulatten. förskräc.k'1 i det lian i sin slora förvirring nästan vred af knapparne i

sin rockärm.

»Ingen? Del ljuger du. din uslé slafunge. Har du icke ögon, lika väl som vi?»

Och Murillo pekade |»ä madbnnahufvudet, som blifvit framlrolladt på Villavicemios tatla.

»Ingen, utom jag sjelf, herre, jag svär», sade Sebastian, med knäppta händer.

»Lyssna da till mig!» sacíe Murillo med sträng röst-och uppsyn. »Jag maste veta hvem som målat detta madonnahufvud. förstår du mig? Äfvensom alla de andra små figurerna, som dessa herrar finna hvarje morgon pä sin duk. Jag har föresatt mig att jag vill veta det, säger jag dig. Hön nu pä: i stället föratt sofva i natt, skall du vaka: och om du icke i morgon upptäckt gerningsmannen, skall du fa tjugu piskslag utaf sjelfva liofm¡'istaren, och du vet att intet gräs växer, der lian slår! Kom ihåg livad jag sagt. Men livad är det du mumlar? Om du liar något att säga, sa säg det, tala, jag har intet d-efemot.»

»Jag ville blott säga, herre», sade Schaslian, med tårar i ögonen, »alt om allting blir på sitt ställe i natl, och om ingenting syns på herr ar nes dukar

»Det blir en annan sak, i stället för tjugu piskråpp, skall du da fa trettio. Nog om den saken. Nu till vari arbete, mina herrar.»

Lektionen började, ocb sa länge don varade. rådde den djupaste tystnad. . Murillo kände en sådan vördnad för den herrliga konsten. som skänkt honom sa stor ryktbarhet och rikedom, att lärjungarne aldrig i hans. närvaro fingo tala ett ord. som icke hade hänsyn till målning.

Så snart Murillo gått bort, tycktes ynglin-garne andas fritt igen: om allting var clödt, sa länge mästaren stod ibland dem, blef hans bortgång ett tecken till nytt lif: sjelfva stafflierna tycktes vilja röra pa sig. Som iärjiin-garnes tankar i detta ögonblick voro upptagna af blott ett enda ämne. föll talet genast pä de små figurerna, hvilka framtrollades hvarje morgon och försvunno hvarje qväll, men blott för att ersättas utaf andra.

»Säg mig nu. Sebastian!» utropade Villa-vicemio, sa snart som dörren stängts efter Murillo, och hans steg icke hördes mera i den langa gängen, »säg mig, när mästaren fragade hvem som målat alla dessa sma hufvuden, hvarföre gaf du icke honom samma svar som du gaf oss, att det var Zombi?»

»Ty ett sådant svar hade blott förskaffat mig ett kok stryk, Senor Villavicemio», sade Sebastian, hvilkens tunga också lossats sedan mästaren lemnat rummet.

»Näväl, jag hoppas det bästa! Du kommer icke undan i morgon med din Zombi!» utropade Mendez.

»Tala icke illa om Zombi, Senor Mendez», sade Sebastian med låtsad förskräckelse. »Se, hvad han hämnas pa er, i det han sträcker ut armarne pa aposteln Jacobus här; högra armen är minst en tum kortare än denvenstra.»

»Sebastian har rätt, Mendez», sade Baba, betraktande sin grannes tafla. »Den ena armenär för lång. Men berätta för oss, Sebastian, hvem är denne Zombi?»

»Ack ja, Sebastian, säg, hvem är Zombi?» utropades af flera röster pä en gäng.

»I sanning, mina herrar, jäg har aldrig sett honom sjelf; men min far, som icke sett honom heller, hörde af sin farfar, som heller icke sett honom, att han är ett spöke, ett otäckt troll, som hvar natt besöker jorden, blott för att göra oudt.»

»Jag önskar att jag kunde mala om dagen, sa bra som han gör om natten», sade Tobar. »G-if mig dender ljusgula färgen. Sebastian.»

»Tycker ni icke, att det är nog gult på er tafla, Senor Tobar?» invände Sebastian.

»Se pa min, är den för gul. Sebastian?» fragade Cheves.

»Tvärtom, Senor, den är bl a mörkblå. Vattnet är blatt. träden äro blåa, gräset är blatt. Är det med flit, som ni malar allting i blått?»

»Nej, visst icke», sade Glioves.

»Man skulle ända tro del», genmälde Sebastian.

»Det är besynnerligt, men denne lille slaf, med sitt enfaldiga arisigte, äriilslugsom en apa.»»Naväl, livad är da negern annat än ett slags apa?» sade Villavicemio. »Med en liten tillsats af papegoja», anmärkte Tobar.

»Blott med den. skilnad», sade Baba, »att papegojan endast upprepar hvad hon hört, men Sebastian länker sjelf och träffar spiken pa hufvudet.»

»Sa är det med papegojan, när hon jemt pratar, sa hittar lion ibland pä det rätta», ti 11 -la de Tobar.

»Du förstår dig väl ocksa pa teckningen», sade Villavicemio.»

»Ack nej, jag säger blott efter livad jag hört -mästaren säga», sa.de Sebastian med en sa enfaldig min, att ingen betviflade hvad han säde. »Ty livad är jag väl . annat än en apa, eller en papegoja», han stannade ett ögonblick sedan tilläde han, »eller en slaf!» och detta sista ord uttalade han med et,t uttryck af sa djup smärta, att det icke fanns nägon bland eleverna, huru yra och obetänksamma, ända till grymhet, de annars kunde vara, som icke kände sig rörd deraf.

»Hvad du är för en liten rolig varelse!» utropade Baba. nypande honom vänligt i örat. »Farväl, Sebastian, se till att du far tag iZoinbi, annars kommer din rygg att kännas vid del.»

»Grip Zoinbi, annars får du nog sota för det», utropade alla lärjungarne, under det att. de leninäde atelierem »Adjö, Sebastian, lycka till, helsa Zoinbi.i

»Zoinbi! Zombi!» upprepade Sebastian, stirrande efter de sista som lenlnade rummet, »skola desse kristne aldrig förbarma sig öfver mig?»

Han uttalade desså ord i samma ton, hvarmed han uttalat ordet siaf, derpa började lian att ordna atelieren. Under tiden blef del

11 i(')fkt. han tände en lampa, kastade en ängslig blick omkring, liksom för att försäkra sig att lian verkligen var ensam, gick sedan fram till Villavicemios tafla, och när han såg pa madoimahufvudet, hvilket på ett sa underbart sätt framkommit derpå, blefvo den stackars slafvens tunga ögon och slöa ansigtsdrag pa (Mi gång upplifvade. »Mästaren sade. »jag önskar att jag mala t detta», mumlade han emellan tänderna, och tycktes vara försänkt i en andäktig förtjusning.

Sålunda stod han länge orörlig, da en hand plötsligt lädes pa hans arm. men hanstankar voro sa långt aflägsna ifrän verkligheten, att han spratt till och utstötte ett skri af fasa.

»Sebastian», sade en läg och bruten röst.

»Är det ni. far?» sade Sebastian, i det han vände sig emot en gammal neger, som stod vid hans sida.

»Hvad gör du här, min son?»

»Ingenting, far. Jag säg blott pä denna lafla.»

»Sebastian», sade gubben, i det han kastade en ängslig, feberaktig blick pä sonen, »jag hörde livad eleverna sade. när de gingo ut. Skall du vaka?»

»Ja, far», svarade gossen.

»Och Zombi!» sade gubben och han .säg sig förfärad omkring i den stora atelieren, der lampans svaga sken gjorde skuggorna ännu mörkare.

»Jag är just icke rädd för honom, far», sade Sebastian, leende.

»Ack, min son, skämta icke sähär», sade den gamle negern, hvilkens darrande lemmar tillräckligt visade, huru ängslig han var. »Trotsa honom icke. Tänk, om Ilan skulle flyga bort med dig, hvad skulle dä bli utaf gamle Gomez.Jag skall bli lios dig, min son. Jag är rysligt rädd, men det gör ingenting. Lät honom ta’ oss bada, om sa

måste vara.»

»Min käre far», sade den unge mulatten, »det finns ingen sådan varelse g|m Zombi. Det är blott en vidskeplig tro. som man har pa landet. Hans ärevördighet, fader Ambrosio, som ofta kommer hit, har sagt dig det, far, och du måste tro honom, ty han är en from man, och skulle aldrig säga något, som icke vore sannt.»

»Men dessa små liufvuden, och isynnerhet det der inadonnahufvudet, som väckt en sådan förvåning, att mästaren sjelf talade derom vid bordet för Sonor Men dez Ozorio och unge herr Gaspard och alla de andra! Hvem hade kunnat sätta dem der, om icke Zombi?»

»Vi fa säkert veta det någon gang, far, men nu får du allt leinna mig.»

»Det är icke värdt att du säger det, min gosse, jag lemnar dig icke. Tänk, mitt barn, livad du är för mig. De hvite ha hus och pengar — de lia frihet frihet, mitt barn. Men du vet icke hvad det är. Du är född slaf, men jag jag var friboren, Sebastian.»

»Ack ja. min far, det är sannt. Det ärförfärligt all vara slaf!» sade .Sebastian, utbristande i tarar.

»Förfärligt!» upprepade den gamle negern. »Rysansvärdl ! Ocb intet hopp att någonsin hryta bojan, intet hopp för dig åtminstone. Sébastian.»

»Far», sade den unge mulatten, och lian sag upp lill det stora fönstret i taket, hvar i -genom stjernorna lyste sa klart, »deruppe finns en Gud, som är en Gud för alla, för negern, sa vill som för den hvite, tör slafven,. såväl som för herren. Latom oss bedja till Honom, min far, han skall höra och svara pä vara böner.»

»Blott ett underverk kan frälsa oss, min

son.»

»Gud gör underverk, min far.»

»Ack. mitt barn, det sker inga under nu för liden, hvarför skulle Gud göra sådant för oss?»

»Hvem vet, far? Fader Ambrosio har sagt niiii'. att en kristen aldrig bör förtvifla. Men käre far, nu far du ga och lägga dig. Dukan sofva tryggt, det lofvar jag. Jag är icke barn mera. Jag är femton ar. God natt, far.»»God natt, min son, mätte Gud skänka dig frihet någon dag!»

»Först fär du vara fri, min far. Du har ju sjelf sagt, att jag är född slaf, och måste vara van vid det. God natt, fader.»

»God natt», sade den gamle negern, som småningom samlat mod för att lemna honom. »God natt.»

Sa snart Sebastian lemnats ensam, gjorde han eli gladt utrop, men plötsligen besinnande .sig, utbrast han sorgset: »tjugufem piskslag, om jag icke bekänner, trettio, om det icke linnes några nya figurer pä duken i morgon (»-Ii kanske tjugufem till om gerningsinannen blir upptäckt. . Stackars slaf, hvad hade du att göra med sädana lysande drömmar ? Jag skall stryka ut alltsammans, och’det skall icke hända mera. Ack, hvad jag är sömnig!» tilläde han. gäspande. »Jag skall be till Gud, och hvem vet, om han. icke skall visa mig något rädd-ningssätt!»

Och Sebastian knäböjde pä bastmattan, hvilken tjenade honom som säng. Men han var sa trött af dagens ansträngningar, att sömnen kom på honom midt under bönen, han sjönk ned mot en af maruiorpelarne ochvaknade ieke förrän dagens första, matta stråle lyste in i rummet. Klockan i Franciskaner-klostret slog half fem, då han sprang upp och sträckte sig, så att det sprack i alla lederna, innan han blef fullkomligt vaken. »Upp, din lathund», sade lian, »du har blott tre timmar för dig — tre timmar, hvarunder du kan rå dig sjelf och vara din egen herre. Drag nytta af dem, arme slaf. När de andra vaknat blir det tids nog för dig att lägga kedjan på igen och känna dess tyngd. Friskt mod, Sebastian, under tre timmar kan du göra hvad du vill. Det är lite nog.»

Gossen, som nu var fullt vaken, gick fram till Villavicemios staffli. »I första rummet», sade han, »får jag stryka ut alla dessa figurer!» Derpå tog han en pensel, som han doppade i olja och aftäckte jungfru Marias lmfvud, som såg ännu mera ljuft och förtjusande ut, upplyst som det var af morgon-strålarnes milda sken. »Skulle jag stryka ut

det!» utropade han efter ett ögonblicks betraktande. »Stryka ut det? De vågade icke göra det, oaktadt alla smädesord, och jag — skulle jag ha mera mod än de? Nej, ack nej! Millioner gånger hellre ville jag gisslashellre dö, om så maste vara. Men detta huf-vud letver — det andas — del talar. Om jag nu ströke ut det, tror jag dess blod skulle ilyta, det vore ett slags mord. Nej, då vill jag hellre måla det färdigt.»

Knappast hade han sagt dessa ord, förrän paletten var i Sebastians hand, färgerna blandades, och han började sitt arbete.

»I alla fall, 0111 jag måste stryka ut det, så är det tids nog, innan mästaren stiger upp, eller lärjungarne infinna sig», sade han för sig sjelf. »Håret faller icke nog ledigt — här är det litet hårdt, ett mildare drag här, der får jag skugga litet, denna linie är för skarp, den gör att hon ser för gammal ut. Jungfru Maria måste föreställas bedjande, läpparne något öppna, se så, det går an. Men drömmer jag, andas hon icke på mig? Det är, som hörde jag henne sucka under slöjan, som faller på hennes axlar. Ack! huru vacker, huru from hon ser ut!

Under tiden hade solen gått upp, och dess strålar, glittrande genom atelierens fönster, upplyste . med sitt gyllene skimmer alla föremål, som befunno sig derinne, men Sebastian var så upptagen af sitt arbete, att lianicke lade märke lill någonting. Han glömde . allt. den framåtskridande dagen, sin hårda träldom och de tjugufem piskslag sora väntade honom. Alldeles förlorad i sin konst, ty det medfödda snillet hade på ett märkvärdigt sätt utvecklats under hans vistande i Murillos atelier, såg vår unge konstnär endast jungfru Marias ansigte, med dess ljufva, kärleksfulla leende — han var icke längre slaf, han var fri — det fanns inga bojor i den sköna verld hvari han lefde. Men plötsligt hördes fotsteg, och ljudet af välkända röster, hvilka skingrade hans ljufva fantasier, förde honom tillbaka till jorden och han var slaf igen.

Utan att vända sig, kände Sebastian att Murillo och hans lärjungar stodo bakom honom. I den yttersta förskräckelse tänkte han hvarken på att göra ursäkt eller fly. Han önskade att golfvet skulle öppna sig under hans fötter och sluka honom. Men det var en fåfäng önskan, och der stod den arme slafven med paletten i den ena handen och penseln i den andra: han vågade icke höja sitt hufvud, utan bidade, i en outsäglig ångest, det straff, hvarmed man hotat honom.

Ett ögonblicks tystnad följde på båda sidor,ty om Sebastian blef liksom förstenad, när han sålunda ertappats på bar gerning, så voro Mu-rillo och hans elever icke mindre förvånade öfver hvad de sågo. Med hela ungdomens - liflighet ville ynglingari ie uttrycka sin beundran, men ett tecken från mästaren tystade dem. Han gick långsamt fram till sin lille slaf. döljande under en sträng och kall yta den rörelse, som hvarje sann konstnär måste känna när ett snille sålunda först uppenbaras för honom, och sade:

»Sebastian, hvem är din lärare?»

»Ni, min herre», svarade gossen i en knappt hörbar ton.

»Hur då? -fag har. aldrig gifvit dig någon undervisning, mitt barn», svarade Muril In förvånad.

»Nej, herre, men ni gaf den till de andra, och jag lyssnade», svarade Sebastian, uppmuntrad af mästarens mildrade sätt.

»Och du drog nytta deraf», sade Murillo

åter.

»Ni förbjöd mig icke!» sade Sebastian, »jag trodde icke att det var något ondt.»

Murillo svarade varmt: »Och vid den helige Jago, du har haft mera nytta deraf ännågon af mina andra elever någonsin haft, Således», fortsatte han efter en kort tystnad, »arbetar du om natten?»

»Nej herre, om dagen.»

»När då? Mina lärjungar komma vanligtvis klockan åtta.»

»Från fyra till sju, nådig herre. Först försof jag mig, sedan glömde jag utaf mig.»

Murillo log. »Och glömde du också hvad jag lofvade dig i går, Sebastian!» frågade han.

Den stackars slafven blef blek och darrande, som om han redan kände de hotande slagen.

»Ack, Senor Murillo!» utropade alla lär-jungarne med bedjande röst. »Förlåt Sebastian.»

»Det gör jag med mycket nöje, mina herrar. Men jag får gå ett steg vidare. Denne gosse förtjenar icke förlåtelse, utan fastmer en belöning.»

»Belöning!» upprepade Sebastian, som knappt kunde hålla sig uppe, under det att han vågade lyfta sina blygsamma, tårfyllda ögon till sin herre.

»Ja, Sebastian, en belöning», fortfor Murillo vänligt. »När jag betänker alla de sva-righeter du haft att öfvervinna, innan du kunde frambringa ett sådant hufvud som jungfru Marias, eller till och med de figurer, hvilka jag-sett på de andras stafflier, när jag tänker på de timmar, hvarunder du beröfvat dig den nödvändiga nattron, på den sömn, som du förlorat för att kunna arbeta utan att bli upptäckt — när jag tänker på den uppmärksamhet, hvarmed du lyssnat till mina lärdomar, den noggrannhet, hvarmed du kommit ihåg dern och den flit, hvanned du användt dem, så kan jag blott säga, att jag icke känner någon belöning, som jag icke skulle vilja tilldela dig. Säg då, hvad den skall vara?»

Sebastian visste icke, om han var vaken eller sofvande. Hans förvirrade blickar irrade från mästarens förnöjda ansigte till lärjungar-nes leende miner och han kunde knappt tro. att alla dessa vänliga ord voro ställda till honom, eller att något som rörde honom kunde göra att någon annan såg så glad ut.

»Kom, fatta mod, Sebastian», liviskade Villavicemio. »Mästaren är nöjd med dig. Begär hvad helst du vill, en glittrande ny dukat! Nåväl, jag är säker på att Senor Murillo icke nekar din bön.»»En», sade Baba, »tio är det minsta du kan begära.»

»Tjugu», sade Gaspard, »jag känner min far, lian ger dig gerna tjugu.»

»Du är myckel frikostig med mina penningar, min son, men jag är färdig att uppfylla ditt löfte», sade Muri 11 o med ett vänligt leende. »Kom, Sebastian», fortfor den frejdade målaren, med blicken fästad på slafven, pä hvilken ynglingarnes ord icke tycktes ha gjort minsta intryck. »Alla andra svara för dig och du är ända den ende, som jag frägat. Säg mig, är den belöning, som de nämnt, tillräcklig? Du har endast att fordra. Jag är så nöjd med hvad du målat, din lille stackare, med din uppfattning, med dina fina, mjuka penseldrag, med din färgläggning, ja, med hela hufvudet; teckningen hade kunnat vara bättre, men uttrycket är förtjusande, gudomligt, och jag skall ge dig allt hvad du begär, såvidt det står i min makt.»

»O herre! herre! nej, — jag vågar icke», och Sebastian höjde sina knäppta händer med bönfallande min, men pa hans darrande läppar, hvarpa orden dogo, innan de blifvit uttalade, i hans blixtrande öga och i de svällande ådrornapå pannan, som bar snillets stämpel, såg man tydligt att han hade en önskan, som han icke vågade uttala.

»Du är väl tokig?» sade Gaspard; »hvar-tor talar du icke, när min far ber dig?»

»Nit, så tala då», . tilläde en annan : »be om guld.»

»Nej, be om goda kläder, Sebastian; du är välväxt, nätt och spenslig, de skulle sitta bra på dig.»

»Jag tror att jag kan gissa, livad han skulle sätta mest värde pa», sade Villavicemio,

- »det vore alt bli antagen såsom enafSenor Mur illos lärj ungar.»

En glädjestråle lyste i den unge mulattens

öga.

»Om så är, sa säg det. mitt barn», sade Murillo vänligt.

»Och be att, få en plats där dagen faller bra», sade Gonzalez, hvilkens staffli hade ett mindre gynnsamt läge, enär han var den sist antagna eleven.

»Nå, är det så?» frågade Murillo.

Sebastian skakade på liufvjidet.

»Hur då?» ifipågade Murillo förvånad.

»Sebastian», sade Gaspard, »detta är en afmin fars goda dagar; du kan gerna be om hvilket som helst; be om din Mhet, det är det bästa.»

Med ett skri. deri glädje och ångest på ett underligt sätt blandades, föll Sebastian ned vid Murillos fötter. »Ack, frihet för min far, skänk frihet ät min far!» Han stannade -tårar qväfde hans röst.

»Än din egen frihet, — bryr du dig icke om den?» frågade Murillo.

Sebastian böjde ned sitt hufvud och sökte qväfva sina snyftningar.

»Min fars frihet framför allt», sade han.

»Ja, min stackars gosse, och din egen med», sade Murillo, som icke längre kunde kufva sin rörelse, utan böjde sig ned öfver Sebastian, reste honom upp och tryckte honom med värme till sitt bröst.

Nu hördes högljudda snyftningar från andra ändan af rummet ; alla ögon vändes åt det hållet. Det var den gamle negern, som gret bittert.

»Du är fri, Gomez!» sade Murillo, utsträckande sin hand emot honom.

»Fri, men blott för att tjena er hela mittlif. herre», svarade Gomez, knäböjande framför liéiiom.

»O, min käre herre! O, min' gode iherre!» Detta var allt, som Sebastian i sin djupa rörelse förmå cl de framstamma.

»Sebastian», sade den store konstnära, vändande sig åt honom, — »din pensel har visat oss att du har snille; din begäran visar att du har hjärta; desse två förenade utgöra den sanne konstnären. Ännu i denna dag antager jag dig som lärjunge.»

»Eder lärjunge! O, det är för mycket», utropade Sebastian. »Jag, en negers son, en mulatt! en slaf! — Eder lärjunge!»

»Inför Gud iinnas liv arken negrer, rnulat-ter eller slafvar!» sade Murillo med from värme. »Alla äro menniskor, och, som sådana, jem-lika i Hans ögon, — hvarför skulle det vara annorlunda med mig?»

»Men dessa herrar», sade Sebastian, med en ängslig blick pä eleverna.

»Vi. äro alla förtjusta öfver att ha dig till kamrat», var det enhälliga svaret.

»Och för mig skall du vara som en bror», tilläde Gaspard. tryckande Sebastians hand.

»Rätt sä, min son», sade Murillo. Vän-(lande sig sedan till den ung# mulatten, tilläde han:

»Min soli har kallat dig för sin bror, Sebastian; då far jag vara din far. Lycklige Murillo! Jag har icke blott frambragt målningar jag har skapat en målare! Ty dill namn skall gå ned till eftervärlden tillsammans med mitt, och ditt rykte skall bli det skönaste blad i min lagerkrona. Jag önskar intet högre än att menniskor. när de tala om dig i tillkommande tider, kalla dig för »Murillos mulatt!»

Och så var det verkligen. Sebastian Go-mez var mera känd under denna benämning, än vid sitt eget namn. Han upptogs bland den frejdade mästarens elever, och blef sedermera en af de störste malare. som funnits i Spanien.

Flera enskilda personer i Sevilla äro stolta öfver att ega taflor af Sebastian Gomez. Men hans berömdaste verk finnas uti Sevillas domkyrka, — de äro Jungfru Maria med Kristusbarnet, den helige Josepli. och Kristus pä korset, med Petrus, som tycks bönfalla om förlåtelse, vid hans fötter.

Gomez blef den mest utmärkte bland alla Murillos lärjungar. Han eger, liksom hanslärare, en glödande kolorit, mjuka, behagliga konturer, en naturtrogen stil, och ett förträffligt luftperspektiv. Han öfverlefde Murillo blott

några få år. Man tror att han dog år 1689 eller 1690.

Gamle Jack.

———

Uti Smiles' »Biografier öfver utmärkta Ingeniörer», finnes några ganska märkvärdiga anekdoter om en häst, som hette Jack. Denne häst hade en alldeles ovanlig arbetsförmåga. Han ensam drog nästan all den sten, som begagnades för att bygga Waterloobron i London. Han var ett särdeles klokt djur, och en stor favorit hos alla arbetarne, hvilka höllo på att bygga bron. Åkaren, som brukade köra honom, var på det hela taget en stadig och pålitlig karl, men väl mycket benägen att ibland ta sig ett glas öl. Som rälvägen, hvarpå stenen kördes, gick tätt förbi krogen, brukade Tom vanligtvis låta hästen och kärran stå utanför, under det han gick in föratt ta sig ett glas. Men en gång stannade han så länge derinne, att gamle Jack blef otålig, och stickande sitt hufvud in genom dörren, tog han sin herre i rockkragen med tänderna, drog honom helt sakta och beskedligt ur kamraternas midt, och tvingade honom sålunda att återgå till sitt arbete. Var det icke en förträfflig lära, som gamle Jack härigenom gaf sin herre?

Den lille gossen och hans kyckling.

———

I Californien inrättades en försäljning till förmån för sårade soldater i den Amerikanska arméen. En liten gosse önskade att lemna något litet bidrag till den goda saken. Men hvad kunde han skänka dertill? Han egde intet, som de, hvilka inrättat bazaren, kunde sätta mycket värde på. Han var en fattig gosse och hade intet att inlemna, utom en liten hvit kyckling. Men den var hans egen, och han beslöt sig för att skänka den. En stackars soldat kunde ju få sig en god soppa deraf; således prydde han kycklingen med band, röda, hvita och blå, och tog den till försäljningen.

Men den lille pojken släpptes icke in; han hade inga penningar att köpa sig ettinträdeskort för och de sände honom bort. Ack, hvad han var ledsen!

På gatan träffades gossen af en herre, hvilken märkte hans bekymmer och frågade honom hvad, som var på färde. Den lille gossen berättade hvad som händt och herrn tog både honom och den hvita kycklingen med sig till försäljningen och sedan han talat om alltsammans, utbjöds kycklingen till salu. Den ena välvilliga menniskan bjöd öfver den andra; kan tänka, de voro rörde af gossens goda uppsåt! Men, hvilken summa tron I den hvita kycklingen ändtligen inropades för? I skolen knappast kunna gissa det. Jo, fyrahundra och sextio dollars i guld, icke långt ifrån 1800 Kr., hvilket allt lemnades åt soldaterna.

Men hvilken tycken I gaf den största gåfvan, gossen, eller den som köpte kycklingen? Det kan endast Den bestämma, hvilken prisade enkans två skärfvar högre än de rikes stora gåfvor; ty vi veta endast att gossen gaf allt, som han egde, åtminstone allt, som han hade att roa sig med; men vi veta icke, hur stor den förmögnares uppoffring var.

En regnnatt i Skogen.

(Efter Troyan.)

Det regnade så, att det riktigt öste ned. Granarne skakade på hufvudet och sade till hvarandra: »Hvem hade kunnat tro i dag morse, att det skulle bli ett sådant väder till qvällen?» Det dröp ned ifrån träden på buskarne och ifrån buskarne på ormbunkarne, och rann i otaliga små bäckar och rännilar emellan mossan och stenarne.

Det hade börjat att regna på eftermiddagen och nu blef det redan mörkt, och hopptossan, som ännu ville se hurudant vädret var, innan hon lade sig till sängs, sade till sin granne: »Det hör visst icke upp under hela natten.»Det samma tänkte en myra, som var stadd på sin hemresa genom skogen i detta rysliga väder. Om förmiddagen hade hon gått till torget i Furudala med ägg, nu hade hon köpeskillingen med sig i en liten blå linnepåse. Vid hvarje steg suckade bon och jemrade sig. »Se så, nu är klädningen förstörd», sade hon, »och hatten med. Om jag blott icke lemnat paraplyet hemma, eller åtminstone lagit galoscherna med mig! Men att gå med tygkängor i ett sådant regn är alltför svårt!»

Under det lion så talade, fick hon i skymningen se en stor svamp, som stod midt för henne; med glädtigt sinne skyndade hon fram till den.

»Detta passar ju förträffligt», sade hon, »det kunde aldrig (innas ett bättre tak emot regnet. Här skall jäg bli, till dess det blifvit upphållsväder igen. Det ser inte ut, som om någon bodde här så mycket bättre! Jag-skall genast inrätta mig på trefligaste vis.»

Så gjorde hon äfven, och hon höll just på att hälla regnvattnet ur kängorna, då hon varseblef en liten syrsa, som stod utanför, och bar sin lilla fiol på ryggen.»Hör på, min kära myra!» ropade syrsan, »ifår mim lof att söka skydd här?»

»Var god och stig in!» svarade myran, »det var roligt att få litet sällskap.»

»Jag kommer just ifrån Ljungs krog», sade syrsan, »der jag spelat till dans. Det har hlifvit litet sent, och det fägnar mig att jag kan tillbringa natten här, ty här är ju ett förfärligt väder ute, och jag vet icke om nagnn gästgifvaregärd är öppen nu mera.»

Sålunda steg syrsan in, hängde upp sin fiol och satte sig bredvid myran. De hade icke suttit länge, förrän de sägo ett litet ljus skimra pä något afständ. När det kom närmare, fick man se att det var en liten lykta, som en lysmask höll i handen.

»Tordes jag anhålla», sade lysmasken med en artig bugning, »att fä tillbringa natten här? Jag hade ämnat mig till Mössbäck, för att hälsa på min kusin, men jag har gått vilse här i skogen och vet alls icke hvart. jag skall ta vägen.»

»Stig på, för all del», sade de båda andra; »det är ju en stor fördel för oss att få litet upplysning.»

Med nöje. antog lysmasken deras bjudning,och han stiilkle sin lilla lykta på bordet. Ljusets sken ditlockacle snart en annan vandringsman. som kom lunkandes öfver löf och mossa med temligen tafatta åtbörder. Det var en ovanligt stor skalbagge. Han steg in, utan att hälsa på de närvarande.

»Jo, jo», sade han, »jag ser att jag gått rätt; detta är ju snickaregesällernas härberge.»

Med dessa ord tog han fram matsäcken, och började äta sin qvällsvard.

»Ja, minsann», sade han, »när man har borrat trä hela dagen, så smakar maten, kan ni tro!»

Så snart han slutat att äta, stoppade han sin pipa, lånade eld utaf lysmasken, tände på, och började att röka med största välbehag.

Under tiden hade det blifvit helt mörkt ute, och vädret var värre än någonsin. Då inträdde till allas förvåning ännu en nattlig gäst.

Redan för en stund tillbaka hade man Iiört ett underligt pustande på något afstånd; nu kom det allt närmare och närmare, och ändtligen krälade en snigel helt andtruten in under svampens tak.

»Det kallar jag för att ränna!» utropade han; »jag liar sprungit som en gråsugga; hull,jag har riktigt, fått mjälthugg utaf det! Först och främst torde jag få nämna, att jag har ett mycket, angeläget bref att aflemna i 11 Armaste by. Men ingen kan arbeta öfver sina krafter, isynnerhet när han bär sitt hus på ryggen. Om herrskapet tillåter, skall jag hålla ett par timmars rast här; sedan kan det bära utaf i fuli karrier, som gällde det att inhemta sjelfva bantåget!»

Ingen hade något emot att snigeln intog en treflig plats. Då satte den sig i dörren till sitt hus, tog fram stickstrumpan och började sticka.

Sålunda sutto alla fem tillsammans i allsköns ro, då myran tog ordet och talade såhär:

»Hvarför sitta vi alla här som pinnar och ha tråkigt, i stället för att förkorta tiden på något roligt sätt? Jag tänkte just på att vi kunde berätta sagor, och jag skulle gerna sjelf göra början, om jag visste något riktigt vackert att tala om. Men nu bar jag hittat på något ännu bättre. -Tag ser, att syrsan har sin fiol med sig; om hon icke vore alltför trött, skulle jag ha lust att be henne spela upp någon riktigt munter polska, så att vi kunde dansa lite!»Myrans förslag mottogs med allmänt bifall. Syrsan lät icke länge be sig, bon tog genast sin lilla fiol, ställde sig i midten och började spela den lustigaste polska, som hon kunde utantill, under det att de andra svängde om i dansen run dt omkring henne. Endast snigeln dansade icke med.

»Jag är icke van vid att svänga omkring sa. der fort», sade han; »jag blir så lätt yr i liufvudet. Men 1 fån icke låta bli att dansa för min skull; jag ser mycket gerna på och gör mina anmärkningar under tiden.»

De andra läto ej heller störa sig, utan det blef ett jubel utaf, så att man kunde höra det på tre stegs afståud.

Men ack! Hvilken förfärlig, oväntad händelse afbröt plötsligen deras glada fest!

Svampen, hvarunder det lilla uppsluppna sällskapet dansade, tillhörde olyckligtvis en gammal padda. På solklara dagar brukade hon sitta ofvanpå taket, enligt paddornas vana, men om. det blef dåligt väder, kröp hon under svampen, och då kunde det regna ifrån pingst till jul, utan att hon brydde sig om det. Men denna eftermiddag hade hon promenerat till närmaste träsk för att helsa på sin syssling,en gammal ödla, och der hade de haft så myckel att prata om, under det. att de drucko kaffe och ato småbröd, att det blef mörkt innan de visste ordet af, Och nu om qvällen smög hon sig h(*lt sakta hem. Hennes sypåse hängde öfver armen, och i högra handen höll hon ett rödt paraply med messingskryeka. Men när hon hörde jublet i sin bostad, gick hon med saktare steg, och cleraf kom det sig att det lilla sällskapet derinne icke varseblifvil henne, förrän hon stod midt ibland dem.

Det blef en förstörelse utaf! I sin förskräckelse' föll skalbaggen på ryggen och det varade fulia fem minuter innan han kunde komma på benen igen. Lysmasken tänkte icke på, tills det var för sent, att han hade kunnat släcka sin lykta, och slippa undan i mörkret. Syrsan släppte fiolen midt i en takt, myran föll i vanmakt och till och med snigeln tiek hjertklappning, så sällan som han annars brukar komma ur fattning. Emellertid visste han snart råd, ty han kröp in i sitt hus, låste igen dörren efter sig och sade för sig sjelf: »Må nu komma, hvem som vill! Jag är icke hemma för någon.»

Nu skullen I ha hört, Mur paddan gräladepa de stackars små kräken. »Se bara på!» ropade hon i häftigt vredesmod, och svängde paraplyet i luften, »här har ett vackert skojarepack infunnit sig! Är detta ett värdshus för landstrykare och spelmän? Har jag icke sagt det? Icke kan man gå ur huset, utan att sådant här ofog händer? Packa er genast pa stunden af med allt ert skräp, och bort med or, annars skall jag nog hjelpa' er pa benen!»

Hvad var nu att göra? De stackars krypen vagäde icke framkomma med böner eller ursäkter, utan packade ihop alla sina egodelar, ropade till snigeln genom nyckelhålet att lian

9

skulle följa med, och så snart han också lagat sig i Ordning, gingo de allesamman derifrån. Det var ell bedröfligt tåg! Lysmasken gick i spetsen för att lysa dem på vägen; sedan kom skalbaggen, dir på myran, så syrsan och till sist snigeln. Skalbaggen, som hade starka lungor, ropade allt emellanåt: »Finns här icke något värdshus?» Men han ropade förgäfves.

Sedan de gått en bit på vägen, fingo de se att snigeln icke var med dem mera. Da skrek o de allesammans in i skogen: »Snigel, käraste snigel, skynda dig!» Men intet svar hördes. Snigeln matte ha blifvit sa långt efter,att han icke hörde ropet. De andre tågade sorgset vidare, och sedan de länge irrat omkring, funno de ändtligen ett temligen torrt ställe under en trädrot. Der tillbragte de natten i stor oro och fingo icke sofva mycket. Om de också kommit helskinnade derifrån, så var det ändå ett obehagligt äfventyr, och alla som varit medom detsamma, komma nog att minnas det, så länge de lefva.

Prinsessan Liljas förlofningsfest.

(Talltrastens Saga.)

———

Det var en stor festlighet inom blommornas rike, ty prins Lotus, den mäktige indistiske blomsterfursten. hade skickat sändebud för att begära prinsessan Lilja till sin brud.

Hon, den skönaste bland de sköna, skulle resa dagen derpå till sitt nya rike, och nu hade blommorna i hennes fädernesland ställt till en lysande fest, för att fira förlofningen och hylla sin vackra fränka. De kommo troppandes från alla håll, ej blott från örtagårdar, utan från skogar, berg och ängar, och man kunde aldrig se något vackrare än den brokiga mängd, som småningom samlat sig i den

(Talltrastens Saga.)

et var en stor festlighet inom blommornas rike, ty prins Lotus, den mäktige indiske blomsterfurste 11,praktfulla trädgården, der Prinsessan Lilja hade sitt hem.

Och hvad hon var vacker, i sin mjell-11 vi ta sidensarsklädning, med den gyllene furstekronan på hufvudet, som glimmade i solskenet, hvar gång hon med en nådig nickning hesvarade gästernas hälsningar! Ty lion var icke litet stolt öfver den utmärkelse, som visats henne.

»Hvad jag är lycklig;» tänkte hon i sitt sinne; »alla böja sig för mig: jag undrar blott livad törnrosen skall säga: jag bryr mig icke mycket om de andra, det har aldrig fallit dem in att täfla med mig; men hon, som alltid velat bestrida, mig skönhetens pris, livad hon nu skall känna sig förödmjukad. Ha, der kommer hon!»

Nå, törnrosen trädde fram, och det kan icke nekas att hon blef än blek, än röd, och vände sig bort ett par gånger, liksom för att hviska nagot åt ijärilarne, som omgåfvo henne, innan hon kunde framkomma med sina gratulationer. Men hon höll mycket, god min, och talte om den förlust det skulle vara för dem alla, när Liljan reste bort, och hvilken Ivcka för prins Lotus, att få en sådan maka, ochLiljan neg mycket djupt, och tog på sig en ganska blygsam min, och sade huru litet hon förtjente en sådan ära, som andra långt hellre hade kunnat .vänta, och törnrosen drog sig tillbaka med ett vänligt leende, men när hon kom att stå bredvid nejlikan, blossade hennes kinder af harm, och hon hviskade:

»Hvad i all verlden kan ha förmått den der prinsen att välja denna bleka flicka, som är sa stel som en pinne, och stolt och inbilsk på köpet som fa, när det finnes sådana blommor som nejlikan, eller dahlian, eller många andra som jag kunde nämna.»

»Säg heller som törnrosen», sade nejlikan, med en helt liten dragning pä munnen; »törn-rosen, som alltid ansetts för blommornas drottning! Men folk har en så underlig smak ibland; man kan icke förvåna sig öfver något nu för tiden.»

Så stodo de och hviskade. och Liljan tänkte för sig sjelf: «Stackars törnros, sa atundsjuk hon måste vara! Ja, sa gar det, när man alltid vill vara den första!» Det är verkligen besynnerligt, att blommorna skulle i sitt tänkesätt ibland vara så lika menniskor!

Nu voro alla gäster samlade, och sa spe-lades det upp till dans. Talltrasten var förste spelmannen, och derför vet han att berätta om hela kalaset, men sa kommo flera andra musikanter till; icke blott fåglarna på grenen slogo sina drillar, utan grodorna i dammen blåste säckpipa, och bina brummade basfiol, och syrsan blåste flöjt och alla blåklockorna ringde i sina små bjellror, så att det blef en riktig janit-schannnsik ut.af.

Och I kunnen icke tänka er, hvad det var vackert, när alla blommorna kommo parvis nedför gångarne, och ställde sig på den gröna gräsmattan, som var mjuk och glatt som sammet, och dansade peiska, eller svängde om i vals.

Först kom, naturligtvis, festens drottning, den sköna Liljan, som fördes af sin kusin, den unge, smärte löjtnant Svärdslilja; sedan kom hela slägten, Pingstliljan, Påskliljan, och livad de alla hette, livaraf några redan sågo litet vissnade ut. Törnrosen ville icke dansa, ty hon påstod, att hon fatt ondt i hufvudet, utaf värmen, utan hon satt hela tiden under en hängask, och hade mycket att tala med fjäri-larne, som fjäskade rysligt för henne, och kommo fram med små näpna luktflaskor ined veritabel Eau de Cologne, som skulle vara bra för huf-vudvärken. En statlig ormbunke kora ned ifrån skogen, och förde en af de sötaste damer, den lilla, fina Linnean, som var sa blyg, alt hon rodnade intill tinningarne, när de stora, granna blommorna sägo pa henne.

Liljekonvaljen satt under sin gröna parasoll och hviskade med Violen, som drog slöjan ötver ansigtet, så att man knappt kunde se henne, men många sökte upp henne ändå, ty man visste, atl hon var så snäll och god.

Under det att dansen pågick, hade be-tjeningen haft mycket brädtom att duka till qvällsvard uti en berså af syrener och kapri-folium, som var mycket smakfullt, dekorerad för tillfället, med guirlander af unga grankottar och mängfärgade snäckor, och öfverallt sutt.o lysmaskar, bortgömda bland löfven, hvilka vid ett gifvet tecken skulle träda fram och tända sina gröna lampor i skymningen.

Bordet bestod af en stor champignon, hvaröfver man bred t den linaste duken, som särskildt för tillfället beställts pä herrar Spindel cV (i:is fabrik. Servisen var af utmärkt vackert ollon-porslin och i miclten syntes en bordprydnad, pa ett konstrikt sätt sammansatt af guld- och silfverfiskars fjäll, ett myc-ket dyrbart arbete; det berättades vara en bröllopsgåfva af grefven af Chambord,*) enär Frankrike under hans familjs regering haft Liljan till sitt. kännetecken, och luui önskade pä detta vis uttrycka sina sympatier för hela detta blomsterslägte.

Dansen hade slutat; sällskapet höll på all hvila sig omkring ett kristallklart springvatten, som föll gnistrande ned i en marmorbassin, kantad med rosenröda snäckor: dä kom öfver-munskänken, en rödbrusig Pion, fram och sade till, att maten var serverad.

Arm i arm gick den brokiga skaran intill bordet, der den verkligen bildade, livad tyskarne kalla bunte Rei/ie.

En svärm eldflugor, som följt med den indiska beskickningen, bildade en sorts rörliga ljuskronor i luften: lysmaskarne trädde hvar och en fram till kanten af ett syrenblad, och höjde sin lilla smaragdianipa: häraf uppkommo festouer af ljus, som gjorde den alclravackraste verkan. Tulpaner i lysande livréer sprungo omkring och bjödo gästerna den ena fina rätten efter den andra; der fanns honung, klar som

*) Sonson till don afsatte konungen af Frankrike, Carl den tionde.topaser, de utsöktaste blomstersafter, och i stället för champagne, serverades diamantklara daggdroppar i små glittrande perlemosnäckor.

Efter en tid begärde prinsessans morbror, den gamle general Kejsarkrona, ordet; han bad alla fylla sina glas. och föreslog då, i enkla men hjertliga ordalag, en skäl för det ädla brudparet, deri han uttryckte sin önskan att Nordens sköna Lilja måtte trifvas i sitt nya, sydländska hem, men ändå icke glömma sitt gamlä fädernesland. Han talade så varmt och vackert, att till och med den stolta fästmön iick en tår i sitt öga, och flera af de andra blommorna sägo helt gråtfärdiga ut.

Då uppsteg prinsens förnämsta sändebud, den praktfulle Gactus, klädd i en flammande kaftan, med turban af silfverbrokad och koraller på sitt hufvud och tackade i brudgummens namn för skalen, men i så förbiommerade ord, enligt österländskt bruk, att det vär riktigt svårt att öfversätta de granna fraserna, ehuru Svalan, som kan så manga språk, emedan hori jemnt är pä resor, tjenade som tolk.

Derpa följde många andra skålar: Förgätmigej frambragte en skäl för de frånvarande blommorna; löjtnant

Svärdslilja för arméen ocliflottan; - för den förra tackade öfverste Stormhatt, för den sednare amiral Neckros; den lärde professor Kungsängslilja, som kommit hela vägen från Upsala, för att vara närvarande vid sin sköna fränkas förloiiiingsfest, föreslog en skäl för universiteten la, som först rönte mindre deltagande, men när han kom att tala om Elias Fries, som älskade blommorna så varmt, och isynnerhet när han vidrörde minnet af den store Linné, som hade en sådan för-Ijenst om deras stamregister och ordnat hvarje familj enligt dess olika förhållanden, dä blef entusiasmen allt större och större, och kände inga gränser, när grefve Solros föreslog den kungliga familjens, och isynnerhet prinsessan Liljas skål.

Daggdropparne gingo flitigt omkring, och stämningen blef sa Hivad och hurraropen så högljudda, att man knappast hörde Talltrasten, som gjorde taffelmusik.

Det var en herrlig sommarqväll. Månen lyste klart emellan de livita syrenerna och det glittrande guldregnet, som bildade bér-såns tak; aftonvinden fläktade med sina vingar och spridde den ljufligaste vällukt långt omkring i rosengården.Men nu började Tusenskönan att nicka: Nemophyllan, som aldrig varit vaken sä länge förr, kunde icke hålla sina blå ögon öppna längre. Då framträdde Vallmon och tackade, i något släpande ordalag, för den angenäma aftonen; det tillsades att lyktgubbarne voro komna för att hemta sitt herrskap och det blef ett allmänt afskedstagande; hvar och en önskade prinsessan Lilja lycklig resa, och så troppade gästerna utaf. Man såg ännu på långt håll, huru de små lanternorna glimrade längsmed rabatterna och på den gröna mossan i skogarne, tills de försvunnit mellan trä den.

Eldflugorna följde sina herrar i en glittrande svärm. Lysmaskarne släckte sina lampor, det blef' mörkt i bersan; endast månen och sljernorna kastade ett svagt sken in emellan de täta gren a me.

Morgonen derpå afreste prinsessan Lilja med sändebuden och hela deras lysande svit.

Nu förlorade Talltrasten henne en läng tid ur sigte. Men när det blef vår igen, kom hans gamle vän Storken tillbaka från Ganges-flodens stränder (det var samme namnkunnigeStork, som fått sig ett guldhalsband påsatt i Indien, hvarom vi skola tala en annan gång), och han berättade om den sköna Liljans öf-riga öden.

Ankommen till sitt nya hemland, mottogs hon pn festligaste vis; en hel rad Aloeplantor, med spetsiga spjut, bildade hennes lifgarde, Oolibris, glittrande som idel juveler, flögo omkring henne och viftade med sina små vingar för att svalka henne. Hon bars i en guld-broderad palankin, som hvilade på stora, skinande skalbaggars axlar, och öfverallt kommo praktfulla blommor, sådana som hon aldrig förr sett, henne till mötes, med lyckönskningar och liyllningsadresser.

Ändtligen kom det festliga tåget fram till Gran gestlod ens stränder, och der stod prins Lotus sjelf för att taga emot sin sköna brud. O, hvad han var vacker, i sin himmelsblå sammetsmantel med guldspiran i handen! Ai-drig hade Liljan sett en så statlig yngling. »Ack», tänkte hon, »om Törnrosen nu såge min lycka, så skulle hon helt säkert dö af af afund.»

Hon lyfte sitt vackra hufvud högre än förut, och prins Lotus blef alldeles stum afförtjusning. Han bjöd henne armen för att föra henne till sitt glittrande slott, men ack! huru omöjligt är det för menniskor eller blommor att bygga på lyckan! I samma ögonblick som glädjen och jublet icke tycktes ha någon gräns, gjordes den bedröfliga upptäckten att prins Lotus endast kunde lefva i vatten och prinsessan Lilja endast på land!

Sändebuden, med sina österländska idéer, hade varit så öfvertygade om, att hustrun måste kunna göra allt som mannen vill, att det icke ens fallit dem in att nämna denna omständighet, men det kostade dem dyrt, ty prinsen blef så vred, att han genast gaf befallning att slä af liufvudet på hvarenda Cactus som fanns i hans rike. Det kunde naturligtvis icke hjelpa, men prinsen var sa ledsen, att han icke tänkte derpå.

Hvacl var nu att göra? Stolt som hon annars var, försökte prinsessan Lilja på allt vis att göra sin gemål till viljes. Hon stack sina fina fotter väl tjugu gånger i vattnet, men höll alltid på att drunkna, och när hon klängde sig fast i stranden för att draga andan, brände den lodräta solen så het på hennes liufvud, att hon trodde sig skola dö. Naturligtvis fölldet aldrig prinsen in att försöka komma på land; det var ju hennes pligt att foga sig efter honom, dessutom hade det vill heller icke lyckats honom mycket bättre.

Nå, Storken berättade vidare, att det var stor sorg vid liofvet, ingen kunde hitta på nägon utväg; ändtligen lät prinsen bygga ett litet slott åt henne vid stranden, för att åtminstone kunna se pä henne, men den glädjen varade icke heller länge, ty hennes stolta sinne hade fått ett för svårt, slag.

»Ack!» tänkte hon, »jag, som så triumferade öfver alla de andra blommorna, om de säge mig nu, i min djupa förödmjukelse! Ack, om jag vore bland mina systrar igen i mitt gamla hem! Aldrig, aldrig ville jag skryta mera, och tro mig vara bättre än de! Och skönheten, hvarpå jag satte så mycket värde, huru länge kommer väl den att vara? Redan ser jag i den klara vattenspegeln, att jag blifvit. gulblek i ansigtet af den glödande solhettan. Hvad har jag dä kvar?»

Och Liljan böjde sitt hufvud och gret bittert.

Östanvinden for förbi och fläktade med sina vingar, men det blef nästan hetare än för-ut. »Har du något bud hem, sköna tärna», sade han, i det han sakta lyfte hennes bedröfvade ansigte. »jag ämnar mig snart ditupp.»

»O helsa, helsa de mina», hviskade hon knappt hörbart, »säg att jag längtar så innerligt tillbaka till mitt ljufliga svenska hem, här bränner solen så hemskt. Ack! ingen vän och ingen frände är nära mig här, och mitt hjerta är färdigt att brista. Säg, att jag beder alla små blommor, som jag sårat genom mitt högmod, om förlåtelse. Säg Törnrosen -», hon kunde icke tala mera, och östanvinden, som var så lastad med doft från Kryddöarne och andra rika nejder, att han hade riktigt svårt att flyga, lunkade långsamt vidare.

Och så stod hon tills det blef afton, och hoffolket, som i början svärmat omkring henne, drog sig snart tillbaka, när det talades om att prinsen valt sig en annan brud, den praktfulla Victoria Regia, som väntades dit med det första.

Solens sista strålar förvandlade Gangesflodens vågor till guld och purpur: då syntes på afstånd ett lysande tåg: den stolta Victoria, hvilande på en rosenfärgad snäcka, dragen af glimmande Delfiner och omgifven af en hel skara gungande vattenblommor, hvilka medjubelrop helsade sin nya drottning välkommen. Detta var det sista, som prinsessan Lilja fick se, hennes ögon slöto sig, det sköna hufvudet sjönk allt längre och längre ned; när solen gått ned var den fina stängeln bruten och Liljan låg död på marken.

Lilla Minnie och hennes Snöflock.

(Efter Engelskan.)

———

Jag önskar att jag hade en liten bror eller syster, Molly, hvad det vore roligt!»

»Det är icke värdt att önska sådant, kära barn. Gud har hvarken behagat ge dig den ena eller den andra; sådant der står icke i vår makt att skaffa oss.»

»Nå, nå, Molly, då önskar jag åtminstone att jag hade en liten den allra näpnaste katt eller hund att leka med. Sådana kunde det väl stå i vår makt att skaffa, eller hur?»

»Du har ju Lejon och Morian, de måtte väl vara nog?»»Ack, Molly, de kunna ju icke leka. Lejon gör icke annat än sofver hela dagen, han är sä tjock och trög. Och Morian. han duger lill ingenting annat än sitta i spiseln, han är så gammal. Nej, jag ville så gerna ha en helt liten, söt kissunge, som hade inanga roliga fasoner för sig.»

y>En katt kan väl vara nog i huset, miss Minnie, så det är icke värdt att sätta myror i hufvudet pa sig för den saken.»

De tvä personer, som ltöllo detta samtal sinsemellan, voro en liten sjuårig Hicka och hennes trotjenarinna, som kallades för Molly, ehuru hennes verkliga namn var. Margaret. Innan vi fortsätta ined samtalet, skola vi berätta något mera om deras historia för våra läsare.

Minnie Temple var enda dottern af en herre, som bodde i närheteu af en by, omkring en mil ifrån en större stad. hvarest han hade en befattning att sköta, som gjorde att han fick lemna sitt hem tidigt hvar morgon, och icke kom tillbaka förrän klockan sex på aftonen. Således fick Minnie se mycket litet af sin far, hvilket var synnerligen ledsamt för henné, enär hon förlorat sin mor, när hon varblott tre år gammal. Ibland talade lädren om att hon skulle fa gå i skolan, men lilla Minnie smekte honom så länge, tills han slog det ur hagen, helst som lian verkligen grufvade sig för den tanken all återvända om aftonen till sitt ensliga hem. utan att hennes rosiga, solklara ansigte funnes der, för all helsa honom välkommen. Dessutom kände han ett fruntimmer i byn, som gerna ingick pä att Minnie skulle komma till henne ett par timmar hvarje dag, för att lära sig att läsa och skrifva m. m. och Molly lärde lienne att sy, och så var Mr Temple rätt nöjd att kunna behålla sin lilla Hicka sä länge som möjligt i hemmet, och han satte mycket, förtroende till gamla Mollys vård om henne.

Molly hade skött om lilla Minnie alltsedan denna var född, och ehuru hon nu egentligen intog en plats som hushållerska i Mr Temples bus-, egnade hon alltid den ömmaste vård om Minnie, och bjöd till, sa mycket som möjligt, att intaga modrens ställning hos henne.

Minnie hade också en annan vän, som höll bra mycket utaf henne och hos hvilken hon tillbragte rätt mycken tid. Delta var Mr Villars, den lilla landtförsamlingens pastor.Han var nu mycket gammal, men som han aldrig varit gift, utan alltid iefvat ensam, undrade många öfver att han kunde finna ett sa godt sällskap i ett litet barn. Men så var det. Intet fägnade den gamle mannen mera, än när han tick se lilla Minnie komma springande nedför vägen som förde till prestgärden. Han lade genast bort. boken och talade med henne, eller om lian var så sysselsatt, att hon icke tordes störa honom, visste hon ganska väl i 11 vilket skåp några små böcker voro till lin-nandes, som han gömde der,, för att hon skulle lia roligt af dem, och hon tog en med sig lill fönsterbänken och satt der helt stilla, till dess att Mr Villars fick tid att lyssna till hennes pratande, ty tungan gick rätt fort på henne, när hon en gång kommit i farten.

Den gamle mannen hade varit en god vän lill hennes mor, och på hennes dödsbädd hade han lofvat henne att vaka öfver hennes barn och undervisa det uti sådana ting, som gjorde Mrs Temple bra lycklig, lill och med uti denna högtidliga stund.

Det var något både vackert och ovanligt, att se den varma vänskap, som rådde emellan den åldrige prestmannen och det lilla barnet.Han tog henne ofta med sig när han liesökte sina fattiga församlingsbor, och, ung som hon var, fick Imn ända vid sådana tillfällen inliemta flera nyttiga lärdomar, hvilka hon sedan aldrig glömde.

Minnie hade inga lekkamrater af sin egen ålder, hon hade icke eu gång något älsklings-djur, ty. Molly tyckte icke om dem, utan hon ansåg att hunden och den svarte katten, som båda två voro mycket gamla, kunde vära alldeles tillräckliga att ha i huset. Så mycket hon än höll utaf Minnie, och önskade att se henne glad ocli lycklig, var hon alls icke fallen för att skämma bort henne, elder vara eftergifven för hennes nycker, och nu ansåg hon olyckligtvis barnets längtan att ha något djur att leka med för en nyck. och ville alltså icke ingå clerpä.

Men en afton, när Mr Temple kom hem, bar han i sin hand en liten korg, hvarpå locket var omsorgsfullt fastsurradt medelst en bit. segelgarn. Han satte den sä varsamt ned pä bordet, att Minnies nyfikenhet, genast väcktes, och hennes fingrar darrade af den ifver, 1 ivarmed hon sökte lösa upp knuten, när hennes far sade henne att korgen innehöll något lef-vande, som hon sjelf skulle ega.Och livem kau beskrifva hennes förtjusning, när hon lyfte upp locket och íick se den allra vackraste lilla hvita kissunge, af utländsk ras, med långt, silkeslent hår, som låg hoprullad som ett litet klot och sof så godt!

»Se, Minnie», sade hennes far, »här har jag ändtligen fått en lekkamrat ät dig. I dag morse helsade jag på en dam, som hade en korg på mattan bredvid sig. deri jag säg en katta ligga med sina fyra ungar, och när jag beundrade dem, frågade hon, om du skulle tycka om en af dem, hvarpå jag svarade, att jag icke trodde, att det funnes någon liten flicka i verl-den, som skulle sätta mera värde pä den. Na, dä hemtade hon denna korg och lade litet hö deri, och så log jag kissen med mig, ehuru han var mycket missbelåten dermed. ty han refs och morrade till den grad att jag riktigt skämdes, när jag gick med min börda genom gatorna. Så snart jag kommit till kontoret lät jag

honom springa omkring en stund, och gaf honom en tår mjölk, men det stod icke till all Irösta honom, utan han skrek tills nu för en tio minuter sedan, då han blef tvst: han var uttröttad, kan jag tro. Jag skall med stortnöje öfverlemna det ät dig att ta vård om honom, det försäkrar jag !»

»Ack pappa!» utropade Minnie, »hvacl han är vacker! Jag visste alls icke att kattor kunde ha sä långt, mjukt har som detta», ocli hon lyfte det lilla varma, sömniga djuret och tryckte det till sitt hröst.

Del första hon nu gjorde var att rusa utaf lill Molly, för att visa henne sin skatt, ty hon glömde att den hedervärda gumman säkert icke skulle ta emot den lille kissen med samma förtjusning som hon. Men kissens ovanliga fägring aftvang till och med Molly en gärd af beundran, ly motsatsen var stor emellan denne lille och stackars Morian, som den gamle katten fatt heta i anseende till dess kolsvarta färg.

»Han är allt vacker, mitt kära barn», sade Molly, »men hvad skola vi ined två kattor i huset ? Jag ämnar icke skicka bort gamla vänner för att få nya i stället.»

»Jag vill icke alls alt Morian skall skickas bort», sade Minnie, »här är plats nog för båda. Morian kan fa ligga i spiseln som förr, och min lille söte kissunge skall alltid fa vara inne hos mig.» .

Molly samtyckte pä sätt och vis härtill.

6men tilläde någonting om, att förmaket icke vore någon plats för kattor, som Minnie icke låtsade höra. Sanningen var, att Molly höll så mycket utaf den lilla flickan, att hon var glad i sitt lijerta öfver ¡dt patron haft kiss-ungen med till henne, men hon ville icke låtsa vara så nöjd, som hon i sjelfva verket var.

Emellertid var det Molly, som hittade pä det bästa namnet åt honom, när denna viktiga angelägenhet kom att diskuteras. Dussintals namn hade föreslagits af Minnie och hennes pappa, när de sutto vid thébordet om aftonen, men intet föll Minnie riktigt i smaken.

»Kalla honom för Snö, kära barn», sade Molly, när hon kom in för att taga bort tlié-köket. »Vi kallade den andre för Morian, emedan han var svart; livarför skulle denne icke heta Snö, för det att han är I¡vit?»

»Ack ja, Molly, det var förträffligt! Jag förundrar mig öfver att jag icke tänkte pä det. Han är precist lik en snöflock, när han ligger hoprullad och sofver.»

Från deima dag blef Snö vår lilla hjelt-innas ständiga lekkamrat. Det var en särde-les klok unge, mera lik en lmnd än en katt i sina idéer. Han följde sin matmor öfver-allt, så väl inne som ute, till och med till prestgården, der han alltid blef en kärkom-men gäst, och fick ligga på mattan framför kaminen.

Minnie var endast orolig för sin älskling, när hon gick till sina dagliga lektioner hos Miss Maynard. Hon var just icke rädd att Molly skulle vara stygg emot honom, men hon visste, att han skulle få litet smäll, om lian gaf sig utaf med hennes tråd eller fingerborg. Ja, en dag när han träffats på bar gerning, med gummans glasögon i sin mun, hade hon i vredesmod gifvit honom ett kok stryk. Bäst vore det att få taga honom med sig.

När hon öppnade sitt hjerta för den snälla Miss Maynard, lofvade denna straxt att katten skulle få följa med, 0111 hon icke deraf lät störa sig i sina lektioner.

Ifrån denna stund sprang Snö alltid efter sin lilla matmor till Miss Maynards bostad, och det var lustigt att se, hur varsamt han trefvade sig fram, om det var smutsigt på vägen, ty han var så rädd att söla ner sinahvita fötter. Ibland stod han stilla och morrade'tills Minnie bar honom, men detta hände icke ofta. ty hon hade nog att bära på sina böcker och skriftaflor, och dessutom blef Molly alltid missnöjd, om hon gjorde det. ty hon sade att de hvita håren skämde bort hennes klädeskofta.

De barn,- söm hafva bröder eller systrar att leka med, kunna kanske alls icke begripa huru Minnie kunde vara så förtjust i sin Snö, som också, höll grufligt utaf sin lilla matmor, och icke brydde sig mera om den der gamle Morian. än om de alls icke varit kattor båda två.

Sedan mina unga läsare nu känna-.itill, livad som föregått emellan- Minnie och Sik"), skola vi berätta hvad som hände, när de varit omkring fyra månader tillsammans.

En dag satt Mr Villars vid fönstret i sitt arbetsrum, med sin Bibel i handen, och väntade på sin lilla vän, ty hon brukade titta upp till presthuset hvarje morgon, när hon gick i skolan, för att helsa pa honom och upprepa ett par Bibelspråk, som hon dagligen lärde sig. Han tänkte ofta på det löfte han gifvit hennes döende moder. Han lärde henneatt vi alla äro af naturen syndiga och för-tjena döden, men att Jesus Kristus dött för att frälsa oss, och att Han sä innerligen älskar sni;i barn, när de söka att göra Honom till nöjes.

Minnie hade ett kärleksfullt hjerta, och när hon lyssnade till Mr Villars' berättelser om Frälsarens mildhet och godhet, och hur han blifvit behandlad här pä jorden, brukade hon ibland säga. med tårar glittrande i sina stora, blå ögon: »Ack, om jag bara lefvat då, sa att jag kunnat, känna Jesus, och visat hur jag älskade honom!»

»Men du kan ännu känna honom, och visa honom din kärlek, mitt lilla barn», brukade den gamle prestmannen då säga. »Bjud till att blifva ett fromt och lydigt barn. Blicka upp till Gud, såsom den, hvilken gifver dig all glädje; och om Han finner för godt att skicka dig sorg, tro ändå alltid att Han är din bästa vän. På detta vis är det, som vi kunna känna och älska Jesus.»

Genom dessa läror af den gode själasörjaren, hade Minnie småningom kommit till den glada öfvertvgelsen, att om hon också icke kunde se Gud, så vakade Han ändå ständigtöiver henne och beskyddade henne med sin kärlek.

Och just. denna morgon satt Mr Villars i fönstret, som vi redan sagt, och tittade ul efter sin lilla vän och hennes kattunge, men hur han väntade och väntade, så kom hon icke. Han kom ihåg att hon hade skollof', och att hon gladt. sig åt att kunna få stanna längre än vanligt hos honom, och derför undrade han ännu mer att hon blef borta. Men morgonen gick förbi, och hvarken Minnie ellev Snö syntes till. Mr Villars fruktade, att hon blifvit sjuk, och så snart han ätit middag, gick han till hennes hem. Han hade just öppnat den lilla trädgårdsgrinden och gick fram öfver gräsplanen, då han hörde sakta snyftningar helt nära, ocli när han såg sig om, för att upptäcka hvarifrån de kommo, varseblef han Minnie, soin låg under en stor ask med ansigtet skyl dt. i sina händer.

Han gick hastigt fram till henne, och frågade hvad som vållat hennes sorg, men hans frågor framkallade blott en ny tåreflod, och det varade flera minuter, innan hon kunde säga honom att Snö helt och hållet försvunnit sedangårdagen, och att pappa ocli Molly trodde att han var stulen.

Mr Villars deltog i sin lilla Minnies sorg', ty han visste att förlusten af hennes katt var för henne lika svär, som en långt större förlust för en äldre person.

I detsamma kom Molly, och berättade att det varit barndop i kyrkan dagen förut, hvilket Minnie önskade att se, men som hon visste att hon icke fick lof att ha sin katt med, hade hon lemnat den i Mollys vård.

Molly vaktade honom, till dess att Minnie försvunnit ur sigte, och då lät hon honom springa sin kos. Kort derefter såg hon honom sitta på trappan till förstugudörren, värmande sig uti Julisolens glödande strålar. Detta var det. sista, som man sett af honom. När Minnie kom hem, var han borta, Förgäfves söktes han öfverallt. Troligtvis hade han blifvit stulen, ty några zigenare hade vant i byn och tiggt vid Mr Temples dörr, just då han försvann. Hans utländska härkomst och ovanligt vackra utseende hade säkert frestat deras vinningslystnad, och alla misstänkte zigenarne för att hafva tagit honom.

Detta trodde Mr Villars med, isynnerhetsom flera af hans egna kycklingar försvunnit samma dag. Stackars Minnie var den sista, som ville tro derpå, hon tyckte ändå alltid att han måste finnas nägonstädes inom hus eller i trädgården. Först sökte hon öfverallt, der det kunde vara rimligt att, finna honom, sedan började hon med de mindre rimliga ställen, så till exempel, tittade hon i en hel rad med kastruller och kärl, som stodo på köks hyllan. Till och med hennes pappas stöflar undersöktes, och hon öppnade och stängde alla möjliga små askar och draglådor, i det fåfänga hoppet att kissen kunnat hopklämma sig till halfva sin vanliga storlek.

Först mot natten förlorade hon allt hopp, och när hon skulle lägga sig och tittade in i Snös tomma korg och tänkte på hans nuvarande sorgliga belägenhet i de grymma zige-narnés händer, da kunde hon icke hålla sig längre, utan öfvergaf sig at den häftigaste sorg. Förgäfves lofvade pappa att skaffa henne en annan katt, lika hvit och vacker som den förlorade. Förgäfves sade Molly, att det var synd »att sörja ett oskäligt djur, som icke kände skilnaden

emellan rätt och orätt, som 0111 det varit en menniska», hon ropade häftigt att honlioll lika mycket utaf det, som om det vore en men niska, och hon bad sin far att han icke måtte skaffa en annan katt, ty hon skulle aldrig bry sig om någon, så länge hon lefde. Ändtli-gen gret hon sig i sömn, men morgonen derpa såg hon så dålig ut, att Molly fägnade sig öfver att hon hade skollof, och icke behöfäfe bräka med sina lektioner. Stackars Minnie, det var ingen rolig helgdag. Hon hade hellre gjort det svåraste räkneexempel med Snö vid sin sida. än haft en hel veckas lof honom förutan. Hon brydde sig icke en gång om att gå till Mr Vil-lars, utan vandrade omkring i trädgården, fördjupad i sin sorg, och Molly kunde knappast öfverlala henne att äta något till middagen.

Molly var verkligen ledsen för hennes skull, men hon tyckte att det skulle göra henne ändå värre, om hon sade det, och den goda gumman följde en helt annan plan. Hon grälade litet pa henne för att hon gjorde »ett sådant väsen», och sade att Gud i följd deraf kunde skicka henne någon verklig olycka, för att lära henne livad en riktig sorg är.

Molly ville icke vara hård, men hon förstod sig just icke på barnens känslor, annars hade hon vetat, att om en sådan pröfning ärringa, jemförd med hvad man iår lida i äldre år, kan den vara svår nog för ett ungt hjerta, som ännu aldrig haft någon sorg att bära.

Hennes ord gjorde blott, att Minnie tyckte, att hon var tvär och stygg, och så snart hon kunde slippa ut, skyndade hen ner i trädgården ocb kröp under askens långa, slokande grenar, der Molly icke lätt kunde finna henne, och utbrast ånyo i en häftig gråt. i hvilket tillstånd hon påträffades af Mr Villars, såsom vi redan sett.

Han stod tyst en stund. När han hört Mollys beskrifning öfver Minnies djupa sorg, kom han att tänka ungefär så här:

»Om denna lilla flicka icke i är sig att bättre bära sina pröfningar när hon växer upp, sa blir hon en mycket olycklig qvinna, ty lifvet har många sorger.»

Han ville icke trösta henne med det hopp att Snö skulle komina tillbaka, ty han trodde det icke. Han var mest angelägen om, att hon skulle lära sig att bära sin förlust med ett mera modigt och tåligt sinne och ville helst vända hennes tankar åt något annat håll. Ändtligen sade han:

»Minnie, vet du icke, att ingenting händeross, antingen det är gladt eller sorgligt, utan Guds tillstånd? När han sänder oss glädje, få vi tacka Honom derför, och när han ger oss sorg, fa vi be Honom hjelpa oss att tåligi bära den.»

»Men», sade Minnie, »Gud har icke tagit bort Snö, det var de usle skojarne.»

»Vi veta icke säkert hvar han finns», sade Mr Vill ars, »men du kan vara viss om, att Han vet det aldra minsta, som händer oss, och att du hvarken tappar eller finner rätt på din katt, utan Hans vilja.»

»Men tror ni, att Gud bryr sig om sådana der småsaker, som hända migr» frågade Minnie.

»Jag är säker om, att han gör det, mitt barn. Han har sagt oss i sitt ord, att ingen sparf är förgäten af Honom. Han älskar dig ömt, och ändå låter Han dig få denna pröf-ning; derföre kan du veta, att Han på något A"is afsett den för ditt bästa.» Minnie såg sa förvånad på Mr Villars, som om bon icke kunde fatta hans mening.

»Jag skall söka förklara det», sade han. »Du vet, att din pappa ämnar skicka dig i skolan, för att lära allt livad som kan varanyttigt för dig, när du växer upp. Det är under barndomens och. ungdomens dagar, som vi skola uppfostras; Pa samma vis lär var himmelske Fader sina små, sa länge de äro unga, på det att de må kunna tåla långt svårare lärdomar, när de blifvit vuxna menniskor. .Tag liar ofta sagt dig, att synden törst bragte sorger i vår verld, och hvar och en måste bära sin börda. Din fars börda var svar, när han miste din älskade mor, som var honom mera kär än allt annat i verlden; du far icke tro att du icke skall dela det allmänna ödet, Minnie lilla. Del är just genom sädana små olyckor, som den hvaraf du nu lider, som Gud ämnar bereda dig till att bära andra hädanefter. och i män, som du vänjer dig att bära dem på ett tåligt eller otaligt sätt, kommer du att bli lycklig eller olycklig i lifvet.»

Minnie förstod nu, hvad Mr Villars ville säga, och efter en kort tystnad sade hon:

»Jag skall försöka att vara mera tålig. Jag tänkte icke på att Gud skickat denna sorg. Vill ni be Honom, att Han hjelper mig att nöjas utan Snö, om det icke är Hans vilja att jag skall ha honom.»

»Lätom oss båda be Honom derom, mittkära barn. Han hör din bön lika villigt, som Han hör min. Intet gläder Honom mera än när Hans små barn gå och säga honom allt.»

»Törs jag väl be Honom ge mig Snö igen?» frågade Minnie tveksamt, ty hon tänkte ännu på sin förlorade älskling.

»Det kan du göra, om du först beslutat alt v.ara nöjd och tålig, i fall Han icke finner för godt all bevilja din bön», Svarade Mr Vill ars; »men äfven härtill får du be om Hans hjelp, ty vi kunna intet göra den förutan.»

Och nu», sade Mr Villars, »skola vi göra en promenad tillsammans genom Munkesko-gen? Jag ämnar besöka Betsy Hensman och vill gerna, att du skulle göra hennes bekantskap, ty jag haller mycket utaf henne.»

Detta var en stor glädje för Minnie, som sprang in för att be Molly om lof och var färdig inom tre minuter. Intet i verlden förtjuste henne mera än dessa promenader, ty Mr Villars hade ett så ovapligt sätt att roa barn. Han var en af dessa menniskor, livilka, med djup lärdom och beläsenhet, ända intill deras .-höga ålder bibehålla ett enkelt och ung-domsfriskt sinne; detta var visst skälet, hvarför han och Minnie Tefnple förstodo hvarandra såbra. Det var em herrlig eftermiddag. Visst var det mycket varmt, ännu, men vägen till Munkeskogen låg för del mesta i skugga. Först följde cle en väg som slingrade sig mellan höga häckar, öfvérhöljda af vilda nypon-rosor och kaprifolium, och pä stigens kant var ett mjukt, grönt gräs, som var så skönt att gå pä. Sedan kommo de till en st ätta, och när de gått öfver den, befunno de sig i den herrliga skogen. Der funnos många stora träd, hvarpa skogsdufvorna byggt sina bon: deras ljufliga kuttrande förtjuste Minnie ocb hennes vän, och de stodo ofta stilla för att, lyssna dertill.

Der hördes också ett annat ljud, som var särdeles behagligt pä en varm sommardag. Detta var Ouseflodens sorlande emellan träden. Först syntes den icke för det tjocka busksnåret, men så kommo de plötsligen till ett ställe der det blilvit röjdt, ocb der var en stor rundel lie-täckt med mjukt, mossigt gräs och blåklockor. Här hvilade de sig på en bruten trädstam, ocb när Minnie tog af sin hatt och lade den bredvid sig, tyckte hon att intet ställe i verlden kunde vara så vackert. Den bank, hvarpå de sutto, sluttade ned till den ståtliga elfvensstrand, ocli trädens rika grenar bildade en lummig löfsal öfver deras hufvuden. Efter en stund fortsatte de sin promenad tills de kommo till några stugor, som lågo vid vägen; den tarfligaste tillhörde Betsy Hensman. som de ämnade besöka.

Under vägen hade Mr Villars talat om hennes historia för Minnie.

Hon var hustru till en dagsverkare, som arbetade för en rik brukspatron, hvilkens boningshus låg på andra sidan elfven, och som den var bred, och bron var långt borta, lag en båt alltid här nära, både för herrskapet och för folket, som bodde i dessa stugor.

»För tre år sedan», sade Mr Villars, »hade Betsy Hensman och hennes man två små gossar, så raska och präktiga, som föräldrar kunde önska sig. Men sä timade en stor olyckshändelse. Be voro mycket lifliga barn, omkring 9 å 10 år gamla, och ehuru vid så unga år ännu, voro de vana att ro fram och tillbaka öfver elfven, och bragte ofta fadren sin middag, när han hade mycket brådtom.

En dag gick deras mor ner till byn för att göra inköp. Gossarne lekte i skogen nära stugan, som de ofta gjort, och hon gick helt lugntocli sade, att hon skulle komma hém till thie. När hon återvände hörde hon höga rop. liksom af barn, som voro nödställda och som tycktes komma frän elfven. Straxt derpå fick hon se en båt, med en gosse uti den, livilken af alla krafter försökte draga upp en annan gosse, som låg i elfven. Det var hennes egna barn, men i samma ögonblick hon kände igen dem, förlorade den som stod i båten sin jemvikt, och föll också i vattnet. Det var en förfärlig syn för den stackars modren, som icke kunde göra något för att hjelpa dem. På hennes förtvif-lade skri kom en skogvaktare springande, som genast kastade sig in i elfven. Lyckligtvis var han en förträfflig

simmare och stark nog att bryta sig väg genom strömmen, som är rätt våldsam på det stället. Han lyckades rädda den äldste gossen, men den yngste var redan död, när de fingo honom i land.

»Ack, så rysligt!» utropade Minnie, »dä bar stackars Betsy blott en gosse q var?»

»Ja», svarade Mr Villars, »och han blir troligtvis en krympling för lifvet, ty han fick någon skada i ryggraden, när han'föll i vattnet. Det märktes icke i början, ehuru han klagade ibland, men småningom blef det värre, och närde frågade läkaren, sade han att det var en allvarsam skada, och han får ständigt ligga på ryggen och kominer visst att göra det i flera är. Stackars pojkar! De fingo dyrt umgälla sin oförsiktighet, när de togo båten och rodde nedför floden för att plocka neckrosor.»

»Vi talte i morse om att barndomens sorger äro en förberedelse till svårare pröfningar», fortfor Mr Villars. »Detta lidande, som drabbat de stackars Hensmans, är en af lifvets stora sorger. Bredvid ett sådant tycks förlusten af din kattunge se något liten ut, eller hur?»

I detsamma komino de fram till stugan. Efter hvad Mr Viilars sagt henne kände Minnie ett vannl intresse för denna familj. En snyggt klädd qvinna tog emot dem i ett fattigt, men ordentligt rum.

En fin och sjuklig gosse, som kunde vara omkring toll' år gammal, låg på en tarflig bädd och läste.

Minnie tyckte att det var förskräckligt att ligga så der i åratal, som hon hört att han måste göra, men gossen såg glad och förnöjd ut, och modern talade om, hur mycket de hade att vara tacksamma för.»Jag har berättat för denna lilla flicka», sade pastorn efter en stund, »hvilken svår sorg, som drabbade er för tre år sedan. Jag tog henne med mig, för att hon skulle få se huru lyckliga de kunna vara under en sådan pröfning; hvilka lärt sig inse att Gud skickat den i sin kärlek, sasom en nödvändig lärdom. Min lilla vän här har också sina bekymmer .just. nu, och jag tror att hon skall bära dem bättre, när hon ser, att andra få lida en så mycket svårare sorg.»

Betsy Hensman såg på Minnie med vänliga blickar. Hon var en förträfflig qvinna. Mr Villars hyste mera aktning för henne, än för någon annan inom sin församling. Han hade känt henne ifrån hennes barndom, och hon hade tjenat några år i hans hus. Han hade med flit fört Minnie till henne, ty han visste, att hennes förnöjda sinne och ödmjuka undergifvenliet i Guds vilja skulle göra mera intryck, än några ord, som han kunde säga.

»Lilla Miss ser icke ut, som om hon haft mycket bekymmer», sacle qvinnan, när hon jemförcle hennes rosiga kinder och väl rundade former med sin egen bleke, spenslige gosse, som af brist på rörelse och den stän-digt oförändrade kroppsställningen lidit både till helsa och utseende.

»Men», sade hon, »småsaker kunna vara ledsamma nog för de unga, som icke fått så mycket förstånd ännu; men min pojke vet, att det är bäst att vara tålig och tro, som ni ofta sagt honom, Sir, att allting, stort och smått, står i Guds hand, och att intet händer utan Hans tillstånd. Denna tanke har gjort mera för oss än allt annat sedan vår stora sorg.»

Under hemvägen sade Minnie, att hon gerna ville besöka Mrs Hensman igen och taga några böcker med sig till gossen. När de inträdde i prestgärden, var hon nästan lika glad som förr, ty hennes far skulle först komma hem sent om qvällen, och derföre skulle hon dricka thé hos Mr Villars, vid hvilka tillfällen hans hushållerska alltid bakade sådant thébröd, som den lilla flickan tyckte bäst om.

Det var lördag qväll, och Mr Villars skulle se öfver sina predikningar för morgondagen: Minnie hade också några förberedelser att göra, livarför hon gick hem, straxt efter thé. Hon läste alltid igenom evangeliet ochepisteln pä lördag afton, emedan hon skulle upprepa dem för sin pappa före frukosten.

Hon hade haft så roligt på sin promenad, att hon nästan glömt sin förlust, men när hon öppnade trädgårdsgrinden, kom minnet tillbaka med förnyad kraft. Det såg så ödsligt ut i trädgården, utan hennes pappa eller Snö, och hon hade nära nog utbrutit i tårar igen.

Men då kom hon ihåg, hvad Mr Villars sagt och tyckte, att nu vore den rätta tiden att be till Gud, att Han ville göra henne mera undergifven. Hon gick till sitt älsklingsställe vid den stora asken och knäböjde under dess

slokande grenar och bad att Gud ville göra henne förnöjd, om hon skulle mista det lilla kära djuret, men hon bad också, att Gud måtte skicka det tillbaka igen, om Han fann för godt att hon skulle ha det.

Då kom hon fram under asken igen och säg helt glad ut, och Molly sade till en utaf pigorna: »Det var märkvärdigt, hvad Mr Villars har för en trollmakt öfver det barnet! Det var som om hennes lilla lijerta skulle brista af sorg för hennes katt, när lian kom efter henné, och nu är hon här igen, lika glad som nå’nsin.»När Minnie sökte sin psalmbok, för att. läsa söndagens evangelium, kom hon plötsligen ihåg, att hon lemnat den i kyrkan, hvarpå hon bad Molly om lof att hemta den, ty kyrkan var säkert öppen, enär James Harley, don gamle klockarn, alttid sopade och städade i kyrkan om lördagsqvällarne. Det var blott fem minuters väg dit. Klockaren var der, som hon väntat, och han såg förvånad ut, när den lilla flickan kom in; men han var mycket döf, så hon blott nickade till honom och gick till sin bänk för att hemta boken.

Men hur stor bl ef icke gubbens förvåning, när tion en minut derefter kom flygandes fram till honom, i det han höll på att skaka ut en dyna och, gripande honom i armen, utropade något med så lifliga åtbörder, att han trodde det hon blifvit tokig. »James», ropade hon, »kom genast till brukspatronens bänk och la upp bräderna. Min katt är derinunder.»

»Hvad befalls» sade han, hållande handen mot örat, dock utan att röra sig el t steg.

»0, kom», upprepade hon. Snö ligger der under golfvet. Jag hör helt tydligt hur han skriker.»»Snö på marken vid midsommmartiden?» sade gubben, som endast fattat ett par af hennes ord. »Miss Minnie måtte väl tro att jag har blifvit tokig på gamla dagar, efter hon kommer med sådana der dumheter;» och han tog upp dynan igen, och började piska och skaka den på ett sätt, som visade att han var litet stött. Minnie flög bort som en pil. Två minuter sednare rusade hon in i rummet der Molly höll på att lägga linne i ett skåp.

»Molly, Molly, jag har fått rätt på Snö. Han är i kyrkan, under brukspatronens bänk, långt ner i jorden; han dör visst snart. Ack, bur skola vi få honom ut?»

Vid Minnies första ord hade Molly släppt ett lakan i golfvet, lika hastigt som klockaren släppte dynan, och hennes ansigte upplystes af glädje. Men när hon hörde, hvarest Minnie trodde att katten var, tog hon upp lakanet helt lugnt, vände sig mot linneskåpet och sade; »Kära barn, kom icke till mig med sa-clana historier. Tror du att det finns någon katt i verlden, som skulle gå och gräfva ner sig i en kyrka?» När stackars Minnie fann att hon icke kunde vänta mera hjelp af MollyT

än af klockaren flög hon ett, tu, tre hort till prestgården. Mr Villars satt och läste på sin predikan, när Minnie. kom instörtande genom glasdörren och stod vid hans sida, så andtruten, att hon icke kunde få fram ett enda ord.

Den gamle mannen lade ner sina glas* ögon, och såg på henne med förvåning.

Ändtligen var hon i stånd att komma fram med samma berättelse, som bon förgäfves gjort för klockaren och Molly.

»Snö är verkligen der, Mr Villars, ehuru ingen vill tro mig. Jag kände genast igen hans röst, fast den var så svag. Han dör, om ingen hjelper mig att ta upp bräderna.»

»Men hur kom du i kyrkan?» frågade Mr Villars, som också var fallen att tro, att hans lilla älsklings lifliga inbillning vilse för t henne.

Minnie berättade, hvad. som händt och hur hon i kyrkan hört ett sakta jamande, som tycktes komma från golfvet, helt nära hennes bänk. »Jag drog bort mattan och lade örat intill golfvet», fortfor hon, »och då kände jag genast igen Snös röst. Jag ropade på honom, och han hörde mig visst, ty han skrek flera gånger, men så svagt, att han måtte hålla påatt dö», och det upprörda barnet utbrast i tårar. Mr Villars tog genast sin hatt, som Minnie hade färdig till honom. Han kom ihåg att man reparerat i kyrkan och tagit upp några bräder i bänken. Möjligtvis hade katten följt sin matmor, när hon gick till fadderskapet och blifvit af timmermännen innestängd under plankorna, när de straxt efter dopet tagit till sitt arbete igen. Han beslöt alltså genast att liemta Tom Morris, byns timmerman och låta honom taga upp de nyss nedlagda bräderna.

När de kommo till hans stuga sattes Minnies tålamod äter på prof, ty både Morris och hans son voro borta med något arbete.

»De komma straxt tillbaka», sade Mrs Morris, men Minnie utropade i förtviflan, att om de dröjde, skulle hennes katt vara död.

»Guds små barn måste lära sig att vara tåliga», hviskade Mr Villars. »Tro mig, att Guds öga vakar öfver dig. till och med i denna stund.»

Hans ord hade genast en lugnande verkan på den lilla flickan, som kom ihåg deras förra samtal, men hon blef ändå glad, när Morris kom och var genast färdig att gå till kyrkan med dem.Gubben Harley blef ytterst förvånad, när sällskapet inträdde, och ännu mera, när lian såg, att de togo upp mattan i bänken och dynorna, som han så varsamt ditlagt. När han ändtligen förstod, hvad meningen var, påstod han, att de voro galna, som sökte en katt på ett sådant ställe. I början var allt tyst under golfvéit, och till Minnies förskräckelse anmärkte Morris, att det vore ändå synd att taga upp de nya bräderna, när det hela blott kunde vara ett misstag. Då kastade hon sig på golfvet och ropade: »Snö, Snö!» med den silfverklara barnarösten, hvartill det lilla djuret så ofta svarat med att hoppa på hennes knä eller axel.

Och hur stor blef hennes glädje, när ett svagt jamande hördes frän det ena hörnet: timmermannen hörde det straxt och började oförtöfvadt rifva upp bräderna. Efter ett par minuter gaf Minnie till ett skri af förtjusning, ty hennes skarpa ögon hade upptäckt en liten livit totte, som låg derunder och nu började röra och räta pä sig, när ljuset och den friska luften strömmade in.

Det var i sanning stackars Snö, nästan ihjälsvulten och för svag att stå på sina ben,men han igenkände ändå sin lilla matmor, som tog honom ömt i sina armar. Alla deltogo i barnets glädje; till och med gubben Harley, som stått afsides med en något försmädlig min, utropade: »Nå, för all del, om icke lilla Miss hade rätt ändå; det var minsann det roligaste ställe att finna en katt!»

Minnie ville skynda hem för alt fä litet mjölk ät kissen, men hon var tvungeni att stanna vid kyrkogårdsporten, för att visa honom för barnen, hvilka samlat sig der för att se hvad som föregick derinne, och de uppstämde ett högljudt hurrarop, ty i deras ögon hade Snö blifvit en rigtig hjelte. Molly sträckte ut sina händer i förvåning, när Minnie rusade in i köket med den lilla hvita bundten pa armen och bad om litet mjölk.

»Han var der ändå, Molly, fast ni icke ville tro mig!» utropade Minnie.

»Mitt kära barn», sade Molly, »du vill väl icke säga, att Snö var trött af lifvet och gick och begrof sig under kyrkans golf?»

»Nej», svarade Minnie skrattande, »men han kom in i ett hål, och blef inmurad, och nu är han nästan ihjälsvulten.Litet mjölk, som gafs i små portioner, upplifvade Snö, och efter en stund började han sträcka på sig, snurra, tvätta sig i ansigtet, och ändtligen rullade han ihop sig som ett nystan i sin korg och somnade och vaknade icke engång, när Minnie visade honom i triumf tör sin far, vid hans hemkomst. Följande afton gick hon till presthuset med ett bud från sin pappa, och åtföljdes som vanligt, af Snö, ehuru med något långsamma och vacklande steg, ty han var ännu litet svag efter sin fångenskap.

Den gamle pastorn hvilade i sin ländstol, efter dagens mödor, men han blefglad, när han såg, hvem del var som kom, och bad Minnie sätta sig bredvid honom på den låga stolen, der hon alltid brukade sitta.

»Jag tänkte just på dig, mitt barn», sade han. »Det fägnar mig, att ditt bekymmer för Snö tagit ett så lyckligt slut. 1 går talade vi om, att man bör försöka vara tålig och under-gifven i sorgens stund, i dag få vi tala om den tacksamhet, som borde fylla våra hjertan, när sorgen blifvit häfd.»

Då talte Minnie om, hur hon känt sig tröstad, sedan hon bedt till Gud under asken, ochhon sade att hon icke glömt att tacka Honom för att Han gjort henne så glad igen.

»Försök att alltid betrakta Honom mer och mer säsom din vän», sade Mr Villars, »vänd dig alltid till Honom

under dina sorger, hvilka de än må vara, och om de icke alltid taga ett så lyckligt slut som denna gang, kan du ändå vara öfvertygad om, att Han i sin kärlek ordnar allting för ditt bästa.»

Tre år förgingo efter detta samtal, ocli då fick Minnie Temple ännu i sin barndom kännas vid en långt svårare sorg, i det hon förlorade sin ömt älskade och värderade vän, Mr Villars.

Sedan ett är hade hans helsa småningom aftagit, så att han varit tvungen att hunna vården om sin församling uti andras händer. Men under denna tid var Minnie nästan beständigt hos honom, och de lärdomar hon fick inhemta at hans samtal och sista ord, voro sådana, som hon aldrig kunde glömma.

Han begrofs på kyrkogården, helt nära det ställe i kyrkan, der man funnit Snö under bräderna, och Minnie gret bittert, när hon. tffnkte att denna sorg icke kunde gä förbi såsom den andra gjort.

Men hennes far påminte henne, att denälskade vännen icke evigt skulle ligga der, att den dag skulle komma, då han, uppstigen ifrån de döda, skulle återförenas med alla, som han älskat på jorden, och att hon, i stället för att sörja öfver hans förlust, borde klänga sig ännu fastare intill den himmelske vännen som aldrig dör, och hvilken, som Mr Villars tidigt lärt henne, skulle deltaga i all hennes sorg och glädje, såsom ingen annan kunde det.

Den käre, gode Mr Villars och den lilla hvita katten äro nu blott minnen från en längst förgången barndom: men de lärdomar, som inhemtades vid det tillfället, hafva varit till stor nytta för Minnie under sednare åren, och hon har upptecknat denna lilla berättelse i det hopp, att den måtte förmå några af de små vänner, som läsa den, att börja tidigt med att hembära alla sina sorger till Gud, ty det finnes ingen så ringa och obetydlig pröfning, att Han icke känner till och deltager deri. *Snöflock.*

Den Svenske Blomsterfursten.

(Biografisk skiss.)

I det gamla Wärendslandet, icke långt ifrån skånska gränsen, ligger, i en ibland Sveriges vackraste trakter, Råshults kyrka och komministerboställe. I dess närhet sträcker sig sjön Möckeln, i hvilkens klara vågor kyrkan speglar sig. Vida åkerfält utbreda sig deromkring; lummiga bokskogar höja sig i söder, emot norden star Taxåsklinten med sina dystra barrträd; Möckelsnäs med dess blomsterängar ligger leende i vester, och lundar af löfträd begränsa horisonten i öster.Det gamla, rödmålade komministerhuset ligger på en nästan kal backe, omgifvet af några fruktträd och en och annan björk, alldeles intill jernbanan, pä hvars andra sida utbreder sig en vacker gräsmatta, beströdd med ekar, granar, och andra trädslag.

Till detla enkla boställe, med dess hvita skorstenar och torftak, vallfärdade den elfte sistlidne Juni en stor menniskoskara. Festtåget bestod af 40 jernvägsvagnar, smyckade med flaggor, med Kronobergs musikkår i en öppen, med löf sirad vagn i spetsen. De stannade vid det annars tysta Råshult, der omkring 2000 personer nu infunnit sig.

Och hvad skulle allt detta betyda; hvad skulle de företaga sig pä denna, i sig sjelf så obetydliga ort? Jo, de skulle inviga ett monument till en slor landsmans ära; ty här, i detta enkla komministerboställe var det, som Carl von Linné först såg dagens ljus, och det var lians minne, som nu skulle firas! Monumentet, som den 11 Juni aftäcktes, består af en tolf' alnars hög obelisk; på framsidan sitter Linnés porträtt i medaljong, modellerad af prof. Qvarn-ström, och på en åttkantig skifva stå med in-huggna, förgyllda bokstäfver orden: »Carl von Linné, född i Råshult den 23 Maj. 1707.»

Tal höllos och sånger sjöngos, och alla deltagarne i festen hade mycket roligt: och oaktadt väderleken annars var regnig och kall, så sken solen och naturen log vänligt i det ögonblick då minnesstöden invigdes öfver en man, som älskat henne mera än de fleste på jorden.

Och nu vill jag för mina unga vänner berätta något om den man, som man sålunda firat och som med skäl blifvit kallad blomsterkonungen, ty han älskade blommorna mera än allt annat, han ordnade växtriket enligt ett system, som väl nu blifvit något åsidosatt, men på sin tid vida öfverträffade allt hvad som förut blifvit påtänkt, och hans namn är kändt och älskadt öfverallt der civilisationen framträngt pä jorden. Det har blifvit sagdt, att »af allt svenskt är Linnés rykte det sista som för vandraren förlorar sig i de aflägsnaste verldens rymder.»För den svenska ungdomen blir det. alltså synnerligen kärt ocb lärorikt att se huru denne store man genom många svårigheter banade sig väg till den höjd at glans och ära. som han till sist upphann.

Komministern i Stenbrohult, Nils Linnaeus*) var en stor blomstervän. När han kom till sitt boställe Råshult, anlade han der en trädgärd med många sällsynta växter, som snart ansågs för den vackraste i hela landet. Hans unga hustru Christina Brodersonia, hade vid ankomsten till detta nya hem knappast sett en trädgård, men hon intogs genast af sin mans tycke för trädgårdskonsten oc.li hittade en sådan kärlek till blommorna, att hon, när hösten korn och blommorna vissnade bort, kände »en vemods full, ja otålig längtan efter våren, då de åter skulle visa sig.»

Och när våren kom. midt i blomstermånaden, säg hennes förstfödde älskling, Carl Limneus, dagen. Gossens vagga bäddades med blommor. När han började gråta, behöfde modren endast sticka honom en blomma i han-

*) Linnés stamfader var en bonde, som hette Jöns i Linnegården och lefde på 1500-talet. Namnet lär härstamma från en stor lind som växte på gården.(leu, sä teg han stra x t. Hans första begär var att leka med blommorna. Andra barn bruka förstöra sina leksaker, sa gjorde icke lille Carl. Hela timmar kunde han sitta försänkt i betraktandet af en blomma, och när lian kallades bort, tryckte han i barnslig förtjusning blomman mot sitt bröst, liksom skulle han ta afsked af en kär vän. När hans far hade främmande, brukade han visa dem sina bloftimor, säga deras namn och beskrifva deras olika egenskaper. Da lyssnade ingen ined mera uppmärksamhet än hans lille son, som sedan icke lemnade honom någon ro, utan gjorde honom mänga flera fragor, än han förmådde besvara. Ibland glömde barnet namnen pä växterna, och när hans far då sade, att han ieke ville lära honom flera, om han icke kunde komma ihåg dem bättre, gaf han sig det största besvär för att inpregla dem i minnet. Vid sex a rs ålder fick han sig ett litet q varter af trädgården anvisadt. der han samlade alla rara växter frän trakten och skötte dem lika kärleksfullt som små flickor bruka sköta om sina dockor, hvarvid han lärde sig känna hvarenda växt, som fanns pä flera mil omkring hans hem.Men gossen kunde icke alltid leka med blommor. Snart kom den tid, da han lic k ga i skolan, och sa skickades han vid tio ars alder till Wexiö gymnasium, der lian skulle studera för att bli prest, 11 vilket lians mor synnerligen önskade.

Emellertid hade var Carl, med sin Ulliga bag för naturen, mycket svart att hihenila de lorra minneslexorna, som utgjorde den tidens undervisningsämnen. Då sall han ofta med öppen mim och stirrande blickar, fick stryk och banuor utan all ända och ansågs för den dummaste och lataste gosse i hela skolan.

Man kan länka sig fadrens bestörtning, när han (‘ii gång kom till Wexiö och fick utai lä-rame böra att hans käre son, på hvilkens uppfostran han auvändt allt, som han kunde sam-mauskrapa, icke dugde till annat än att bli skomakare eller skräddare, och att det vore bäst om han genast lalte med någon, som ville ta honom i lära.

Djupt bedröfvad väude fadren sig borl för att ga till någon handtverksmästare, men han mådde icke rätt bra, och beslöt på vägen att titta upp till provincialläkaren doktor Rothman. för hvilken han ocksa händelsevis nämndesorgen öfver den förlorade sonen, men doktorn som jia gymnasium gaf undervisning i naturvetenskapen, försäkrade, att Carl vär hans bästa lärjunge, och om han icke dugde till prest., kunde han bli en snäll doktor, och när lians far sade, att han ändå måste bli skräddare, ty han hade icke råd att låta honom studera mera, erbjöd sig Rothman att föda, kläda och undervisa honom i sitt eget hus, tills han kunde afga till universitetet. Och sa blef han första gången räddad för sin tillkommande, lysande bestämmelse.

Xär han sedan, ar 17^7. skulle afga till Lund, fick han följande betyg af rektorn: »Att ungdomen i skolorna kan liknas vid små träd i en trädskola, hvilka stuiidom, oaktadt man på dem användt största tlit, icke arta sig, utan pä allt sätt likna vildstammar, men da de ändt-ligen blifvil omplanterade, förändra sin vilda art och blifva sköna träd, som gifva behaglig frukt. I hvilken afsigt och ingen annan han nu åfsände denne yngling till akademien,

som kanske der kunde komma till del klimat, som gynnade lians tilltagande i växten.»

Den unge studenten hade beslutit sig for att studera i Lund, emedan han der hade enslägtiiäg, professor Humaeruk/ som lofvat honom hade hem ocli kost, hvilket föräldrarne ej harlé råd att bestå. Till fots, med renseln på ryggen, men merl glädtjgt mod i bröstet vandrade ynglingen åstad, lugn och glad, när han tänkte*, all han genom sin ädle släktinges bistånd skullé kunna fritt öfverlemna sig åt sina älsklingsstudier.

Ankommen till grannskapet af Lund, hörde Linné, att man ringde i alla stadens klockor. Han frågade hvad detta skulle betyda och fick till svar: »Man begrafver professor Hunuerus!» Denna förkrossande underrättelse gjorde på Linné et t så djupt intryck, att han aldrig sedan kunde fördraga ljudet af kyrkklockor.

Och sålunda stod den stackars ynglingen helt ensam och öfvergifven i en främmande stad. Hvad var att göra ? Han måste bereda sig pä att lida nöd och kanske svälta. Emellertid gick han hastigt in i staden och skaffade sig ett litet vindsrum i professor Stobaei hus.

Tak öfver hufvudet hade han alltså fått, och nu började han att arbeta natt och dag. Tänken gossar, hvad det vill säga! Under hela veckor hade han ibland icke annat till daglig spis än ett stycke torrt bröd och vatten,som han sjelf hemtade fran källan i en kruka. Hvilken af eder kan göra detla efter?

Men det var ett. som han tyckte sig be-höfva ännu mera än bröd och detta var böcker. Pa hvilket sätt skulle han fadern? Huru många bland eder. unge vänner, kunna fa mera än tillräckligt deraf, utan att sätta mycket värde pä en sådan skatt, men stackars Linné maste nästan stjäla sig dertill. Han blef nemligen god vän med en ting tysk. som hette Köulas, hvilken var upptagen som barn i huset hos professor Stob.eus. Denne lanade hemligen ur professorns bibliotek sådana, böcker som Linné behöfde för sina studier, men han fick läsa dem om natten, sa att Stob.eus icke skulle sakna dem.

Till en tid gick allt bra. Men professorns gamla mor, som icke kunde sofva om nätterna, såg att ljus beständigt brann uti Linnés lilla vindsfönster. »Det gar icke riktigt till», tänkte gumman, och hon varnade sin son för »den der småländingen, som alltid somnade ifrån ljuset»

Följden blef att den förgrymmade professorn en natt klockan tvä smög sig sakta in i studentens lilla kammare. Men i stället för allsofva, sail denne vid bordet, omringad af böcker, och böckerna voro borttagna ur professorns eget bibliotek.

»Hvad skall detta betyda?» utropade den förvånade mannen. Linné bekände da, hur saken hängde ihop, hvarpa professorn genasl bad honom ga till sängs och sofva som annat folk. Men morgonen derpa gaf han honom nyckeln till sitt bibliothek, med tillåtelse att taga så många böcker, som han ville, derur. Hvilfcen glädje för den vetgirige ynglingen! Men icke nog dermed, han anförtrodde åt honom ordnandet af sina utmärkta samlingar, gaf honom plats vid sill bord och ämnade till och med göra honom lill sin arfvinge, emedan han sjelf icke hade några barn. Och så hade en ihärdig flit och kärlek till studierna plötsligen öppnat en ljusare framtid för den fattige ynglingen.

Nu för tiden anses penningarne ofta som det högsta mal i lifvet. Har man fått dem, så är allting bra. Men så tänkte icke den unge Linneeus. Han var icke kommen till Lund för att söka en rik arfvedel. Han anade kanske, att ett bättre arf väntade honom, som hela menskligheten skulle lemna honom, ehuru det då ännu var svept i en mörk framtid. Denunge studenten hade hört att det i Upsala fanns bättre tillfälle till en vetenskaplig utbildning än i Lund. Han begaf sig alltsä i hemlighet ifrån sistnämnde stad med 100 kronor i fickan. Men desse voro snart förtärde i Upsala, och då fick den stackars ynglingen kämpa med en verklig nöd; han blef utpekad som en tiggare, der han gick i sina trasiga kläder, med kortlappar i stället för sulor i sina skor, utan ved att elda med, utan mat att äta. Hvad skulle den arme taga sig till! Hari längtade efter sin »hulde Stobams», men han vågade icke återvända till honom; det fanns väl ingen annan utväg än att resa hem igen, öfvergifva sitt kära naturstudium och bli presl, som hans mor önskade.

Men först måste han taga afsked af sina älskade blommor. Han begaf sig alltså, som han trodde för sista gången, till botaniska trädgården. Der stod han 1111 bland de kära, tysta vännerna, som han så länge älskat och vårdat.

De logo sä vänligt mot honom. »Gå icke bort ifrån oss», tycktes de hviska på sitt blomsterspråk. Men han kunde endast svara med sina tårar. Dä fick han plötsligen se en praktfull, nyss utslagen blomma, hvilken liksom vinkadehonom till sig. Ynglingen kunde icke motstå frestelsen, »dig kan jag väl ta med mig som ett minne af min förlorade glädje», sade han sakta,, i det han tog upp en knif för att skära af den sköna rosen.

»Hvad är det ni gör der?» hördes en sträng röst ropa bakom honom. Förskräckt vände ynglingen sig om, och såg den vördnadsvärde domprosten doktor Celsius*), som tilltalade honom i kärfva ord. Men snart mildrades hans ton, när den unge mannen med enkla ord berättade sina bekymmer för honom och hans skarpa blick upptäckte genast att han hade ett ovanligt snille för sig. Följden blef att Linné måste visa honom sina blomstersamlingar m. m., han fick ett hem i den gamle mannens bus samt tillfälle till att hålla föreläsningar, »och nu», som han sjelf säger, »fick Linnseus skor och andra kläder!» Sålunda hade en blomma räddat honom!

Om dagen arbetade han outtröttligt med sina elever, om natten skref han sina värderika böcker.

Men om fattigdomen först hindrat hans

*) Densamme som gifvifc sitt nämn ';U termometern, hvilken alltid begagnas i Sverige.sträfvanden, kom nu afunden att afbryta dem. Ränker och intriger förföljde honom och gjorde lifvet sa bittert, att han icke kunde uthärda att bli q var i Upsala, utan mottog med nöje ett anbud att göra en vetenskaplig resa till Lappland. Men det var en svår resa, full af faror och försakelser, ibland var han nära på att köpa upptäckten af en ny blomma med sitt eget lif: än ramlade ett klippstycke, hvarpå han klättrat för att plocka en sällsynt växt; än låg en s. k. »sjö-tinne» på lur med sin laddade bössa, och Linné undgick blott genom ett underverk den dödande kulan. Än föll han ner i djupa bergskrefvor. hvarur han måste hissas med linor, än for han vilse på sjöarne och blef nästan uppslukad af forsande strömmar.

Så vandrade han ensam till fots mer än 300 sv. mil, lycklig, ty han var långt ifrån sina afundsmän, och kunde i stillhet utarbeta de stora idéer, som en djup blick i naturens hemligheter hade väckt hos honom.

Vid sin återkomst utgaf han ett förträffligt verk öfver Lapplands växtlif, och för sin vidare bergning sökte han deu lediga medicinska adjunkturen i Lund. Men här vorohans afumlsjutea fiender åter framnaé; genom deras illsluga ränker gick han miste om den välförtjenta platsen, och nu var han färdig att fört vi tia.

Men när det ser mörkast ut i lifvet, är Guds hjelp ofta närmast, för dem som tro på Honom. Detta hade Linné mången gäng funnit. och hans valspråk blef: Numen adcst Gud är nära. .Just i den värsta nödens stund fick han ett bref med penningar från Landshöfdingen Baron Reuterholm, som bjöd honom till Falun, der han skulle halla föreläsningar och resa i Dalarne med baronens Söner: der gjorde han också bekantskap med den skicklige och förmögne dr Morseus och hans vackra dotter Sara Elisabeth, som helt och hållet intog hans hjerta: men när han begärde henne till hustru, ville fadren icke höra talas om det, till dess att han blifvit doktor. Men detta kunde han hvarken bli i Lund eller Upsala, och hur skulle han få penningar för att resa utrikes och der taga sin doktorsgrad? Dr Morasus hjelpte honom visst något, men icke tillräckligt, men i sista stunden trädde hans fästmö fram och tryckte under strömmande tårar en börs full af du-kater i hans hand. Detta var allt hvad hon kunde kalla sitt i verlden: men det. satte honom i stand att upplylla fadrens önskan.

Midsommardagen 1735 promoverades han Lill medicine doktor i Hadervyk i Holland. På den tiden hodde en af Europas störsie läkare och vetenskapsmän, Boerhave, i Leyden. Linné ville gerna bli bekant med en man, som han så mycket beundrade, men det var icke lätt att få tillträde till honom; rl<? utmärk-Iasle män från alla verldsdelar, till och med ministrar och furstar, trängdes i lians förmak. Man säger att sjelfva Czar Peter måst vänta (mi timme, innan han fick företräde. Här stod också Linné en hel vecka i det af besökande uppfyllda förmaket,' utan att släppas in till den store mannen. Men då hittade han på råd; han skickade honom ett exemplar af sitt nyss i Holland utgifna verk »Systema na,turai.» Dagen derpå stod Boerhaves egen vagn framför den unge svenskens larfliga bostad i en aflägsen del af staden, med ett bref, deri han bjöds till den verlclsberömde mannens hus.

Och nu var hans lycka gjord : de ut märktaste vetenskapsmän sökte upp honom. Borgmästaren i Amsterdam, den

rike Cliffbrd,gjorde liou®m till sin liftneclikus, till föreståndare öfver sina praktfulla trädgårdar med 1000 gyllen i lön, samt allting fritt, ekipage med spann, ridhästar m. m. till sitt förfogande. Boerhave erbjöd honom sin enda dotter, en ung, vacker och själfull flicka, till hustru, med en hemgift af en million gyllen, om han ville stanna qvar i Holland.

Men han blef sin .svenska-•-fästmö trogen. Hon hade icke öfvergifvit. honom, när han var fattig, föraktad och förföljd; han ville icke öfvergifva henne, när han nätt ärans strålande höjder.

Med blödande hjorta slet han sig lös från sa många varma och älskade vänner. När han kom till Boerhave för att taga afsked af den store mannen, låg denne pä sin dödssäng. Ingen annan fick lof att komma in till honom, men när Linné närmade sig, samlade lian sina sista krafter, förde hans hand till sina läppar, kysste den, och sade: »Jag har lefvat min tid och gjort hvacl jag förmått. Gud bevare dig, för hvilken allt detta återstår; det verlden af mig äskat, har hon fått, men hon äskar långt mera af dig. Farväl, min käre Limneus.»Tårar qyäfde den gamle mannens röst.

Linné gjorde ännu en resa genom Frank-rikt; och England, som var ett verkligt triumftåg; synnerligen i England, der han alltid varit högt uppburen.

Och så kom han efter tvenne års bortovaro tillbaka till sitt fädernesland: och huru mottogs der den högtfrejdiule mannen? Med köld och förakt. »Ingen», skriiver han sjelf, »vågade anförtro sitt kära lif i mina händer-, ja, icke en gång sin hund.» Han. som i Holland kunnat vara millionär, åt hvilken mänga andra länder erbjudit sina förnämsta hedersplatser, fick i Stockholm bjuda ut sin tjenst at. källarkunder, hvilka möjligtvis kunde be-höfva ett medicinskt råd.

Men den sanna förtjensteu måste ända till slut blifva erkänd, och sä var det också här. Det var den ädle grefve Carl Gustaf Tessin, som först framdrog Linné ur sitt mörker, skaffade honom plats som amiralitets-läkare, upplät sin egen bostad at honom och satte honom i stand att ändtligen föra sin älskade brud till ett lyckligt hem.

Förföljelserna fortforo väl ännu, anförda af den gamle ovännen Rosén, som ansåghonom för en charlatan, men det oaktadt fick Linné ändtligen professors-stolen i botaniken i Upsala och nu blef det en ghMsande tidpunkt för universitetet. Hundratals lärjungar samlade sig kring mästaren: man vandrade ut, klättrande i bergen och vadande i kärren för att söka sällsynta växter, skjuta foglar och fånga insekter, och om aftonen kom den glada skaran hem under klang al valdthorn och trummor, med hattar kransade af blommor och bärande på ungdomsstarka armar den älskade blomsterkonungen, livilken sålunda firade sin skönaste triumf. Ett jublande »Lefve Linnæus», afslöt dagens nöjen.

Af sin konung adlades han under namnet von Linné. På hans vapen syntes, öfver ett rödt. ett grönt och ett svart fält, hvart och ett försed t med en krona, den lilla älskliga blomman, som efter honom kallats Linnea Borealis, hvilande emellan Ivenne palmkvistar. Han valdes till ledamot af inånga naturhistoriska samfund, (hvilka efter honom liugo namnet Linnéiska samfund.) i många olika länder ; flera furstar bjödo honom tili sina hof, och en mängd utmärkta utländingar besöktehonörn och blefvo hans lärjungar. Krönt af ära och framgång, omgifven af sina landsmäns och Europas beundran, lycklig make och far, njöt ändtligen den frejdade blomsterfursten sina mödors lön.

Men den 3 Maj 17(54 biet han farligt sjuk; allt hopp tycktes vara förbi och man väntade döden. Då kom en man till hans sjukbädd och betraktade med allvarliga blickar den döende naturforskaren. Efter en kort stund anbelallde han ett nytt sätt att behandla honom. Natt och dag satt han vid sängen ocli försökte ined den största ömhet allt, som star läkarekonsten till buds. Det var en svär kamp, men denna gången segrade konsten och Linné blef räddad. Och den som räddade honom var hans gamle motståndare,- Rosén Von Rosenstein. - Han som med sådan bitterhet förföljt den ädfc mannen, som hindrat lians lycka och hittat pä alla möjliga sätt all skada honom, skyndade nu till hans räddning och gaf sig ingen ro tills han lyckats. Da Linné vaknade ur sin långa dvala, igenkände han den ovännen, som nu blifvit en vän. De båcla gamla fienderna omfamnade hvarandra,och ett vänskapsband knöts, som aldrig blef brutet, tills döden skiljde dem.

Men Linné blef aldrig rätt frisk efter den sjukdomen. Under en föreläsning i akademiska trädgarden rördes han af slag, (den 1 Maj 1774.) Ii varefter han förlorade minnet och blef allt svagare och svagare, tills han, vid fyllda 70 är, dog i Upsala den 10 Januari 1778. Kort derefter sacle Konung Gustaf III i sitt tal till Rikets Ständer: »Jag har förlorat en man, som gjort lika mycken ära ät sitt fosterland såsom värdig medborgare, som han var öfver hela vert den berömd.»

Han ligger begrafven i Upsala domkyrka bredvid de stora reformatorerna Gustaf Wasa och Laurentius Pel ri. Ocksa var lian en ibland de största reformatorerna i naturens rike, hvilket han ordnade efter ett helt hytt, klart och lättfattligt system, under det att han at alla pa hans tid kända växter gaf ganska sinnrika namn, hvilka de alltid skola bibehålla. Det är hans höga förtjenst att halva upphöjt naturvetenskapen, som före hans tid ansågs för en obetydlig del af den menskliga bildningen, till en långt mera aktad ståndpunkt,

yoch nu se vi, hur den för hvart år intar eu högre plats.

År 1758 hade Linné inköpt en egendom, .som heter Hammarby, nära Upsaia; der finnes ännu flera träd, som han sjelf planterat; der inrättade han den verldsbekanta »Linnéiska Lärosalen.»

Jag vet icke hur der nu ser ut, men för flera år sedan stodo byggnaderna i samma skick, som han lemnat dem. Möbler, kanske modeller för hundra är sedan, stodo pä samma ställen, som Linné troligtvis sjelf ordnat dem. I tvenne boningsrum voro väggarne beklädda med uppklistrade planscher ur botaniska verk, somliga ur praktverk med färglagda blommor. På borden stodo thc- och kaffeserviser, vaser m. m. af ostindiskt porslin, målade i Kina med rankor af Linnea Borealis. Linnés doktorshatt, temligen brukad, men dock väl bibehållen, låg liksom nyss aflagd på ett bord. Den var al' vackert grönt sidentyg, upplastad frän tre sidor, och i hörnen försedd med röda bandrosor. Der förvarades också hans kalott, af rödt sammet, hans »helgdags-käpp» och »skogskäpp», den se du are af vinstock. För öfrigt såg hela stället temligen för-vildad t ut, elmru det]>ar sp;"ir efter en ordnad plantering.

Det var ifrån Råshult, med den der nyss invigda minnesstoden, omgifven af en jublande ungdomsskara, som denna lilla lefimdsteckning öfver den store blomsterfursten utgick. Nu tror jag mig icke kunna sluta den bättre än med de vackra och innehållsrika ord, hvarmed Professor Agardh vid detta tillfälle slutade sitt tal öfver sin frejdade landsman:

»Särskiltil för svensk ungdom har Linttés

o

minnessten något att förtälja. Den berättar om en yngling, hvilken, utgången fattig och obemärkt ifrån en aflägsen landsbygd, vid knappt uppnådda trettio år redan hade tillvunnit sig Europas beundran: hvilken, da han af utlandet erbjöds alla de fördelar, som vanligen skattas högst i lifvet, likväl återvände till sitt hemland, der lian varit missaktad, ja nära nog vanärad. och der han hade att kämpa nya strider för en tarflig utkomst: hvilken, då han älven här tilltvungit sig aktning och slutligen blef föremål för en nästan odelad hyllning, likväl aldrig glömde att gifva Gud äran.

Derföre liafva vi här pä sjelfva den af-sedda platsen, der han föddes, rest en enkelsten till hans ära. Vi viga den i dag till ett minne af hvad han varit. Måtte den för samtid och efterverld vittna om landsmäns tacksamhet och beundran, måtte den mana till föresyn och efterföljd för kommande slägten!»

Äfven skola mina unga läsare säkert med glädje läsa några af studeranden Wendell författade versar, hvilka vid samma högtidliga tillfälle utdelades i småländska nationens i Lund namn. De lyda som följer:

Åt minnet aj Carl Yon Linné den 21 Juni 1866, af Småländska nationen i Lund.

Från flydda dagar uti mitt sinne Der ristad står En gammal sägen, som ur mitt minne Ej snart förgår. I hemmets bygder jag hörde den På folkets tunga den lefver än.

Vid '»Taxås klint», der som Möckeln leker Mot stenig häll,

Der vinden blommornas kinder smeker I sommarqväll,

Sågs »blomsterkonungen» ga allen’

Han var då ännu en liten en.

Till skogen hade han smugit .sakta Från lädrens gård. . ;

Guds englar oskulden bättre vakta,

Än hemmets vård;

Ty tredje dagen han lekte än

Med blommor glad, när han fanns igen.

Han tvenne nätter på blomstren hvilat.

Hans tak var skyn.

Hvem vet hvad ljufliga drömmar ilat Förbi hans syn?

Kanhända drömde han redan då Om furstendömet bland blommor små. —fff— '

Den verld, som så i din barndomsdagar Du älskat re'n,

Dess underbara, dess djupa lagar Du tydde se’n Med denna himmelska siarblick, Som utaf kärlek sin klarhet fick.

——

Ditt land är fattigt och sjelf du egde Ej gods, ej guld: Det bjöds från fjerran, men mera vägde Din kärlek huld Till fosterjorden, som modren lik, Af sonens ära blef — mer än rik.

——

Ej modersbjertat en kärlek glömmer Så ren, så varm; Men Svea trofast, ditt minne gömmer Vid modersbarm. Sålänge ännu i skogens famn *Linnæa* hviskar ditt ädla namn.

Den första Snön.

———

Kära syskon, hvad det kännes Underligt när vintern börjar! När de första flockar sväfva Sakta, sakta ned till jorden, Liksom luften uppfylld vore Utaf mjuka, hvita fjädrar, Som i fart förvirrad, ljudlös, Jaga, korsa, fly hvarandra, Utan mål och utan ända, Och den trötta blicken bländas Af det ev'ga, yra vimlet, Af det matta, hvita skenet. Då naturen rastlöst väfver Bleka, silfverklara trådar Till sin egen svepningsdräkt.

Och det sväfvar, sakta, sakta, Och det flimrar och det glittrar! Ständigt tätare de falla, Flockar lätta, sammetslena, Tills, så långt som ögat räcker, I sin sida, hvita mantel Hela jorden insvept står.

Granens rika. gröna grenar Sloka under ljufva bördan, Hvarje qvist, så fin och spenslig, Svepes in i

svandunsbrämen, Hvarje rönnbärsklase glöder I sin skära, hvita mössa, Och hvar stolpe på sitt hufvud Bär en silfverhvit turban.

Tyst, det klarnar! Molnen skingras Och den blåa himlen lyser Genom skogens täta löfverk, Genom silfverklara nätet, Som af fina grenar bildas, Glittrande i solens strålar, Liksom tusentals briljanter. Ingen fläkt med yster vingeStör det djupa lugn, som råder Under trädens hvälfda tempel. Blott ibland ett qvitter höres. Och på tallens gröna grenar Hoppa fram små söta fåglar; Lille domherrn med sin maka: Han, med bröstet som en flamma, Glödande mot snön, den hvita, Hon, så ärbar i sin gråa Kappa, med den svarta hufvan. Och de leka, och de smeka, Och de flaxa, och de fladdra. Tills ett regn af lätta flockar Faller ifrån grenen ned.

Jordens hvita sammetsmantel Blixtrar som af idel stjernor: I den stilla vinterluften Gnistor lysa och försvinna. Då — hvad hörs från vägen fjerran, Klingande så gällt och muntert? Ifrån alla håll det nalkas: Det är bjellror, silfverklara: Slädar rusa lätt förbi oss. Hästar, liksom vinden snabba,

Eggade af bjellrans toner. Stolta öfver nätets tofsar, Ila med sin lätta börda Hastigt öfver land och sjö.

Syskon, nu det muntert blifver! Hvar är kälken? Fort vi skynda Med den uppför branta backen. Hejsan, lustigt nu vi glida Pilsnabbt ned för glatta banan, Upp igen, af farten drifna! Och det gnistrar och det tindrar; Mången snöboll genom luften Flyger hväsande och smäller Sönder på kamratens axel. Mången snöhvit fästning bygges, Mången snöman står och grinar, Uppförd af små konstnärshänder.

Syskon, hemåt nu vi vandra; Det blir skymning öfver jorden: Blott ett haf af rosigt skimmer Visar hvarest solen nedgått. Månens silfverskära tindrar På den blåa aftonhimlen;

I sin rena, hvita slöja Ligger jorden, lik en ungmö Som välsignelsen emottar, Knäböjd invid altarrunden Vid sin första nattvardsgång.

Syskon, låtom oss då bedja, När det nya året ingått, När vi se den hvita skruden Skär och fin som englavingar: Jesus, rena du vårt hjerta Fria det från syndens fläckar, Gör det hvitt och rent som snö!

Talltrastens afskedshelsning.

När vintern lagt sin iskalla hand På löfrika skogen, på ödsligt fjäll, Och vinden hviner kring sjö och land, Då tystnar sången i lummigt tjäll. Men bland de gröna granarne satt En liten fågel och dröjde än; För eder, I unga, han qvittrade gladt, Ty han är vårens och ungdomens vän.

Men nu klingar hans enkla sång ej mer Ur skogens djup, der han satt i ro; Sin sista helsning han sänder er, Och smyger sig in i sitt tysta bo. Men har hans sång ifrån granens topp Väckt någon fröjd i de ungas själ, Då slutar han nöjd sitt lefnadslopp, Och helsar er alla, farväl, farväl!